

LECȚII BIBLICE PENTRU SABAT

SECȚIUNEA ADULȚI

Evangelhia după Ioan

a treia parte

IULIE - SEPTEMBRIE, 2025

1. Isus, Simon și Maria
2. Intrarea triumfală
3. Vrem să-L vedem pe Isus
4. Isus, Servul servilor
5. Calea, Adevărul și Viața
6. Făgăduința Duhului Sfânt
7. Isus, Vița cea adevărată
8. Dragostea frățască
9. Misiunea Duhului Sfânt
10. Hristos Se roagă pentru ucenicii Săi (I)
11. Hristos Se roagă pentru ucenicii Săi (II)
12. Judecarea lui Hristos
13. Simon Petru

Lecțiile Biblice pentru Sabat sunt un program de studiu zilnic, bazat strict pe Biblie și Spiritul Profetic, fără comentarii adiționale. Paragrafele citate sunt cât mai scurte posibil pentru a stârni gânduri concise și directe. Parantezele [] sunt folosite în anumite cazuri pentru a asigura claritate, un context exact și lizibilitate. Este recomandat în mod călduros studiul suplimentar al materialelor sursă.

Ilustrații: Adobe Stock pe coperta frontală și la paginile 4, 25, 72; Map Resources la paginile Sabatului Întâi.

Copyright © 2025 Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformă, Departamentul Școlii de Sabat, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019, USA.

Web: www.sdarm.org • E-mail: info@sdarm.org

Lecții biblice pentru Sabat (USPS 005-118), Vol. 101, Nr. 3, iulie - septembrie, 2025.

Publicate trimestrial de Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea – Mișcarea de Reformă, Departamentul Școlii de Sabat. Tipărite și distribuite de Asociația de Publicații Reformation Herald, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019-5048, U.S.A.

În România tipărite de:

Păzitorul Adevărului

Editura Păzitorul Adevărului

strada Morii, nr. 27, Făgăraș, jud. Brașov

Telefon 0268213714

e-mail: info@farulskerantei.ro

Datorită faptului că lecțiile sunt concepute de frați vorbitori de limbă engleză, ei referindu-se la texte din versiunea engleză King James, în cazul în care textele biblice românești sunt diferite de cele engleze, s-a ales traducerea acestora sau varianta română BTF (Biblia Traducerea Fidelă), astfel încât cititorul să poată înțelege la ce se referă întrebarea și să poată găsi cu ușurință răspunsul.

Cuvânt înainte

Pe măsură ce continuăm cu *Lecții din Evanghelia după Ioan*, începem să ne apropiem de ultimele zile ale slujirii pământești a lui Isus. Spiritul Profeteției ne spune: „Ar fi bine pentru noi să petrecem o oră de gândire în fiecare zi, contemplând viața lui Hristos. Ar trebui să o luăm punct cu punct și să lăsăm imaginația să prindă fiecare scenă, în special pe cele de la sfârșit. Pe măsură ce medităm asupra mării Sale jertfe pentru noi, încrederea noastră în El va deveni mai constantă, dragostea noastră va fi aprinsă, și vom fi mai adânc pătrunși de Duhul Său. Dacă dorim să fim salvați în final, trebuie să învățăm lecția pocăinței și umilinței la picioarele crucii.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 83 (cap. 19: *La fântâna lui Iacov*).

Apostolul vorbește despre adevăratul *Logos* ca fiind Isus Hristos, expresia întrupată a înțelepciunii divine, a voinței divine și a puterii divine, prin care calea mântuirii a fost deschisă și revelată tuturor oamenilor. Isus este menționat ca fiind Creatorul tuturor lucrurilor, sursa vieții, Lumina lumii, manifestarea vie a minții Tatălui. Voia lui Dumnezeu „ca toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9), prin lucrarea Duhului Sfânt, este, de asemenea, adusă în discuție de Ioan, care ne conduce apoi la Ghetsimani, locul în care soarta rasei umane a fost decisă.

Se pare că unul dintre scopurile principale ale cărții a fost să-i ajute pe credincioșii creștini răspândiți, care nu avuseseră contact personal cu Isus și care adoptau idei păgâne, să-L întâlnească pe adevăratul *Logos*, adevărata Lumină. Un alt scop important al scrierii lui Ioan a fost pregătirea creștinilor pentru a face față unora dintre pericolele care amenințau biserica la sfârșitul secolului: dragostea dintâi scădea (Apocalipsa 2:4), iar dragostea de lume câștiga teren printre poporul lui Dumnezeu (1 Ioan 2:15). Ereziile, cum ar fi gnosticismul, se infiltrau în turmă. Gnosticismul nega că Hristos s-ar fi întrupat cu adevărat, luând natura umană. Gnosticii învățau că oamenii nu îl văzuseră cu adevărat pe Hristos, ci că ceea ce văzuseră era doar o apariție. Prin urmare, adevărul revelat în Ioan 1:14 era deosebit de semnificativ în acele zile. Un alt pericol care amenința biserica era persecuția din partea autorităților romane.

Nu există nicio îndoială că *Evanghelia lui Ioan* a fost de mare ajutor pentru biserica creștină primitivă. Ea a fost de mare ajutor pentru urmașii lui Hristos de-a lungul veacurilor — și este de mare ajutor și pentru noi astăzi.

Fie ca îndrumarea Duhului lui Dumnezeu să fie oferită atât învățătorilor, cât și elevilor, pe măsură ce continuăm să parcurgem această serie de lecții!

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

Darul Sabatului întâi

Sabat, 5 iulie 2025

Biserica Arue din Tahiti

Adesea asociată cu peisaje tropicale și idilice, insula Tahiti se află în Polinezia Franceză, un teritoriu de peste mări al Franței, care cuprinde 121 de insule pe o suprafață de 1.359 de mile pătrate (3.418 kilometri pătrați), întinzându-se pe mai mult de 1.242 de mile pătrate (2.000 kilometri pătrați) din sudul Oceanului Pacific.

De-a lungul istoriei, credințele politeiste ale locuitorilor acestor insule au dus la multe practici păgâne, inclusiv cultul soarelui, canibalismul și cultul spiritelor. Răspândirea creștinismului a adus schimbări prin eforturile misionarilor creștini britanici care au venit pe aceste insule în 1797. Francezii au colonizat ulterior zona la sfârșitul anilor 1800. Astăzi, dintre cei aproape 279.000 de locuitori, 54% sunt protestanți, 38% catolici, iar restul aderă la alte credințe.

Mesajul Reformei a ajuns în Polinezia Franceză în 1982 prin vizita fratelui A. C. Sas. Primii membri, în total 24 de suflete, au fost botezați un an mai târziu. Mesajul evanghelic a continuat să se răspândească pe insule și mai multe grupuri de biserică au fost formate de atunci.

Din păcate, până în prezent, biserica noastră din Polinezia Franceză nu are o clădire proprie și frații noștri se întâlnesc în structuri închiriate sau pe terenuri private deținute de membri. Prin harul lui Dumnezeu, în 2013, după multă rugăciune și post, a fost găsit un teren în districtul Arue, la aproape 20 de kilometri de Papeete, Tahiti.

Puținii membri ai acestei biserici au depus eforturi de sacrificiu de sine timp de mulți ani, gătind și vânzând preparate vegetariene în fiecare săptămână pentru a face posibilă achiziționarea acestui teren. În ciuda eforturilor exemplare ale fraților și surorilor noastre care au lucrat din greu pentru a plăti pentru acest teren, există o mare nevoie de o clădire care să ajute la răspândirea mesajului adevărului aici, în aceste ultime zile ale istoriei pământului.

Prin urmare, apelăm la frații și surorile noastre din întreaga lume să ni se alăture în furnizarea mijloacelor necesare pentru ridicarea unei clădiri în Arue, care va servi drept biserică locală și loc pentru seminare, întâlniri de tabără și lucrări de sănătate în capitala Polineziei Franceze.

Cuvintele înălțătoare din 1 Cronici 22:19 răsună pentru noi astăzi: „Sculăți-vă dar și zidiți Sfântul Locaș al Domnului Dumnezeu.” Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze din belșug și să facă lucrarea Sa să înainteze în întreaga lume.

Frații și surorile voastre din Polinezia Franceză

Isus, Simon și Maria

VERSET DE MEMORAT: „De aceea îți spun: Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin iubește puțin.” (Luca 7:47).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, pp. 485–487, 550–552
(*Relațiile dintre membrii comunității, Datoria față de cei săraci*).

„Isus cunoaște circumstanțele fiecărui suflet. Poți spune: „Eu sunt păcătos, foarte păcătos.” Poate că ești, dar cu cât ești mai păcătos, cu atât ai mai multă nevoie de Isus. El nu alungă niciun suflet plângând și pocăit. El nu spune nimănui ce ar putea dezvălui, dar îndeamnă pe fiecare suflet tremurând să prindă curaj. Cu desăvârșire va ierta pe toți cei care vin la El pentru iertare și restaurare.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 568 (cap. 62: *La ospățul din casa lui Simon*).

1. ULTIMA VIZITĂ ÎN BETANIA

Duminică, 29 iunie

- a. **Descrieți situația existentă în Ierusalim în momentul vizitei lui Hristos în Betania și cum poate că a influențat pe unii dintre cei care au participat la ospățul lui Simon. Ioan 11:55–57; Psalmii 55:21.**

Ioan 11:55–57: „Paștele iudeilor erau aproape. Și mulți oameni din ținutul acela s-au suit la Ierusalim, înainte de Paște, ca să se curățească. Ei căutau pe Isus și vorbeau unii cu alții în Templu: „Ce credeți? N-are să vină la praznic?” Iar preoții cei mai de seamă și fariseii porunciseră ca, dacă va ști cineva unde este, să le dea de știre ca să-L prindă.”

Psalmii 55:21: „Gura lor este dulce ca smântâna, dar în inimă poartă războiul; cuvintele lor sunt mai alunecoase decât untdelemnul, dar, când ies ele din gură, sunt niște săbii.”

„Simon din Betania era considerat un ucenic al lui Isus. Era unul dintre puținii farisei care s-au alăturat pe față urmașilor lui Hristos. L-a recunoscut pe Isus ca învățător și spera că El ar putea fi Mesia, dar nu Îl acceptase ca Mântuitor. Caracterul său nu era transformat; principiile sale rămăseseră neschimbate.” — *Ibid.*, p. 557 (cap. 62).

b. Ce mare binecuvântare primise Simon și cum își arăta acum recunoștința față de Isus? Luca 7:36.

Luca 7:36: „Un fariseu a rugat pe Isus să mănânce la el. Isus a intrat în casa fariseului și a șezut la masă.”

„Simon fusese vindecat de lepră, iar acest lucru l-a atras la Isus. Dorea să își arate recunoștința, iar la ultima vizită a lui Hristos la Betania, a pregătit un ospăț pentru Mântuitor și ucenicii Săi.” — Ibid.

2. RADIIND DIN INIMĂ

LUNI, 30 IUNIE

a. Descrieți situația ascunsă, din spatele scenei, care adesea există la adunările sociale — și cum era în această ocazie. Psalmii 55:21

Psalmii 55:21: „Gura lor este dulce ca smântâna, dar în inimă poartă războiul; cuvintele lor sunt mai alunecoase decât untdelemnul, dar, când ies ele din gură, sunt niște săbii.”

„Această sărbătoare a adunat mulți evrei. În acel moment, la Ierusalim era multă agitație. Hristos și misiunea Sa atrăgeau mai multă atenție ca oricând înainte. Cei care veniseră la sărbătoare Îi urmăreau îndeaproape mișcările, iar unii dintre ei o făceau cu ochi neprietenoși.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 557 (cap. 62).

b. Relatați acțiunile Mariei la ospățul lui Simon. Luca 7:37, 38; Ioan 12:3

Luca 7:37, 38: „Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa fariseului: a adus un vas de alabastru cu mir mirositor și stătea înapoi, lângă picioarele lui Isus, și plângea. Apoi a început să-l stropească picioarele cu lacrimile ei și să le ștergă cu părul capului ei; le săruta mult și le ungea cu mir.”

Ioan 12:3: „Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus și l-a șters picioarele cu părul ei și s-a umplut casa de mirosul mirului.”

„Maria asculta cu mare atenție fiecare cuvânt rostit de Isus. În mila Sa, Isus îi iertase păcatele, îi chemase din mormânt iubitul frate și inima Mariei era plină de recunoștință. Ea Îl auzise pe Isus vorbind despre moartea Sa iminentă și, din dragostea și durerea ei profundă, tânjise să-l arate onoare. Cu un mare sacrificiu personal, cumpăraseră un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump, pentru a-l unge trupul. Dar acum mulți spuneau că era pe cale să fie încoronat rege. Tristețea ei s-a transformat în bucurie, și era nerăbdătoare să fie prima care să-și onoreze Domnul. Spărgând vasul cu mir, a turnat conținutul ei peste capul și picioarele lui Isus; apoi, în timp ce îngenunchea plângând, umezindu-le cu lacrimile ei, l-a șters picioarele cu părul ei lung și bogat.” — Ibid, pp. 558, 559.

c. Cum a reacționat Iuda la acest gest? Ioan 12:4, 5; Matei 26:8, 9

Ioan 12:4-5: „Unul din ucenicii Săi, Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, care avea să-L vândă, a zis: „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei și să se fi dat săracilor?””

Matei 26:8-9: „Ucenicilor le-a fost necaz, când au văzut lucrul acesta, și au zis: „Ce rost are risipa aceasta? Mirul acesta s-ar fi putut vinde foarte scump, și banii să se dea săracilor.” ”

„[Maria] încercase să treacă neobservată, iar gestul ei ar fi putut rămâne neobservat, dar mireasma mirului a umplut camera și a făcut cunoscut tuturor fapta ei. Iuda a privit această faptă cu mare nemulțumire. În loc să aștepte să audă ce va spune Hristos despre acest lucru, a început să-și murmure plângerile către cei din apropierea lui, aruncând reproșuri asupra lui Hristos pentru că a permis o asemenea risipă. Cu viclenie, a făcut sugestii care ar fi putut stârni nemulțumire.” — Ibid, p. 559.

3. RĂUTATEA LUI IUDA

MARȚI, 1 IULIE

a. În realitate, de ce a criticat Iuda actul Mariei de a unge picioarele lui Isus? Ioan 12:6

Ioan 12:6: „Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoț și, ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea.”

„Iuda era vistiernicul ucenicilor și, din puținele lor rezerve, el luase pe ascuns pentru uzul său personal, reducând astfel resursele lor la o sumă neînsemnată. Era nerăbdător să pună în pungă tot ce putea obține. Economiiile erau adesea folosite pentru a ajuta pe săraci; și când se cumpăra ceva ce Iuda nu considera esențial, el spunea: De ce această risipă? De ce nu s-a vândut acest lucru și banii să fi fost puși în pungă pentru săraci? Acum, actul Mariei era într-un contrast atât de puternic cu egoismul său, încât s-a simțit rușinat; și, conform obișnuinței sale, a încercat să-și ascundă adevăratele motive, dând obiecției sale o justificare aparent nobilă. Întorcându-se către ucenici, a întrebat: De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor? „Acest lucru l-a spus, nu pentru că îi păsa de săraci, ci pentru că era un hoț și avea punga, și lua din ce se punea în ea.” Iuda nu avea inimă pentru săraci. Dacă mirul Mariei ar fi fost vândut și banii ar fi ajuns în mâinile lui, săracii nu ar fi primit niciun beneficiu.” — Hristos, Lumina lumii, p. 559 (cap. 62).

b. Cum îl considerau ucenicii pe Iuda — și cum se considera el însuși? Ioan 13:29

Ioan 13:29: „Unii credeau că, de vreme ce Iuda avea punga, Isus voia să-i spună: „Cumpără ce ne trebuie pentru praznic” sau îi porunceă să dea ceva săracilor.”

„Iuda avea o părere foarte bună despre propria sa capacitate de conducere. Ca om al finanțelor, se considera mult superior celorlalți ucenici și îi făcuse să îl vadă în aceeași lumină. Câștigase încrederea lor și avea o influență puternică asupra lor. Prefăcuta lui compasiune pentru săraci i-a înșelat, iar insinuările lui viclene i-au făcut să privească cu neîncredere devoțiunea Mariei.” — Ibid, pp. 559, 560 (cap. 62).

c. Descrieți ce îi determină adesea pe cei care murmură în șoaptă despre alții — și cum îi poate afecta aceasta pe cei sensibili care sunt ținta obiecțiilor lor. Iuda 1:16

Iuda 1:16: „Ei sunt niște cârtitori, nemulțumiți cu soarta lor, trăiesc după poftele lor, gura le este plină de vorbe trufașe și slăvesc pe oameni pentru câștig.”

„Maria a auzit cuvintele de critică. Inima îi tremura în piept. Se temea că sora ei o va mustra pentru risipa făcută. Se gândea că și Învățătorul ar putea să o considere nechibzuită. Fără nicio scuză sau justificare, era pe punctul de a se retrage.” — Ibid, p. 560.

4. SIMON ȘI MARIA

MIERCURI, 2 IULIE

a. Cum a fost afectat Simon de propria sa mândrie fariseică și de actul Mariei — și cum l-a judecat pe Isus? Luca 7:39

Luca 7:39: „Când a văzut lucrul acesta, fariseul care-l poftise și-a zis: „Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de El: că este o păcătoasă.””

„Simon, gazda, fusese influențat de critica lui Iuda contra darului Mariei și era surprins de comportamentul lui Isus. Mândria sa fariseică era ofensată...

Vindecându-l de lepră, Hristos îl salvase pe Simon de la o moarte vie. Dar... pentru că Hristos i-a permis acestei femei să se apropie de El, pentru că nu a respins-o cu indignare ca pe cineva ale cărui păcate erau prea mari pentru a fi iertate, pentru că nu a arătat că știa că ea căzuse, Simon a fost tentat să creadă că El nu era proroc.” — Hristos, Lumina lumii, p. 566 (cap. 62).

b. Ce cunoștințe despre viețile intime ale lui Simon și Maria a dezvăluit Isus? Luca 7:40–43. Cum l-a mustrat Isus pe Simon și de ce? Luca 7:44–46

Luca 7:40-43: „Isus a luat cuvântul și i-a zis: „Simone, am să-ți spun ceva.” „Spune, Învățătorule”, l-a răspuns el. „Un cămătar avea doi datornici: unul îi era

dator cu cinci sute de lei, iar celălalt, cu cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?” Simon l-a răspuns: „Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult.” Isus i-a zis: „Drept ai judecat.” “

Luca 7:44-46: „Apoi S-a întors spre femeie și a zis lui Simon: „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele, dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și Mi le-a șters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare, dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir.”

„[Simon] nu înțelegea că Fiul lui Dumnezeu trebuie să acționeze în felul lui Dumnezeu, cu compasiune, gingășie și milă. Simon ar fi ignorat serviciul plin de pocăință al Mariei. Actul ei de a săruta picioarele lui Hristos și de a le unge cu mir era exasperant pentru inima sa împietrită. Se gândea că, dacă Hristos ar fi fost un proroc, El ar fi recunoscut păcătoșii și i-ar fi mustrat...”

Așa cum a făcut Natan cu David, Hristos Și-a ascuns mustrarea sub vălul unei pilde. L-a pus pe stăpânul casei în situația de a pronunța singur sentința asupra lui însuși. Simon o condusese la păcat pe femeia pe care acum o disprețuia. El îi făcuse un mare rău... Dar Simon se considera mai drept decât Maria, iar Isus dorea ca el să înțeleagă cât de mare era, de fapt, vina sa. Dorea să-i arate că păcatul lui era mai mare decât al ei.” — Ibid, pp. 566, 567.

c. Cum au reacționat iudeii când Isus a spus că păcatele Mariei au fost iertate? Luca 7:48, 49. Ce efect a avut pilda lui Hristos asupra inimii lui Simon?

Luca 7:48-49: „Apoi a zis femeii: „Iertate îți sunt păcatele!” Cei ce sedeau cu El la masă au început să zică între ei: „Cine este Acesta de iartă chiar și păcatele?””

„Simon începu acum să se vadă într-o lumină nouă. Vedeau cum era privită Maria de Cineva care era mai mult decât un proroc. Înțelegea că ochiul profetic pătrunzător al lui Hristos îi citise inima plină de iubire și devotament. Rușinea l-a cuprins și a realizat că se afla în prezența Unuia care îi era superior.” — Ibidem, p. 567.

5. CONVERTIREA LUI SIMON

JOI, 3 IULIE

a. Oricât de incert ar putea părea pentru noi rezultatul, de ce suntem încurajați să vorbim sincer cu păcătoșii precum Simon?
Proverbele 9:8; Iacov 5:20

Proverbele 9:8: „Nu mostra pe cel batjocoritor, ca să nu te urască; muștră pe cel înțelept, și el te va iubi!”

Iacov 5:20: „Să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate.”

„În timp ce Maria era o păcătoasă iertată, [Simon] era un păcătos neiertat. Regula rigidă a dreptății pe care el dorea să o aplice împotriva ei, îl condamna pe el însuși.

Simon a fost mișcat de bunătatea lui Isus, care nu l-a mustrat deschis înaintea oaspeților. Nu fusese tratat așa cum dorea ca Maria să fie tratată. A înțeles că Isus nu dorea să-i expună vina în fața altora, ci încerca, printr-o prezentare sinceră a situației, să-i convingă mintea și, printr-o blândețe plină de compasiune, să-i cucerească inima. O mustrare aspră l-ar fi împietrit pe Simon împotriva pocăinței, dar o avertizare răbdătoare l-a convins de greșeala sa. A văzut dimensiunea datoriei pe care o avea față de Domnul său. Mândria i-a fost smerită, s-a pocăit, iar fariseul trufaș a devenit un ucenic smerit și jertfitor.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 567, 568 (cap. 62).

b. Ce a spus Isus despre actul Mariei și ce cuvinte încurajatoare i-a adresat? Matei 26:12, 13; Luca 7:50

Matei 26:12-13: „Dacă a turnat acest mir pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea pregătirii Mele pentru îngropare. Adevărat vă spun că, oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei.”

Luca 7:50: „Dar Isus a zis femeii: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.”

„Maria fusese privită ca o mare păcătoasă, dar Hristos cunoștea circumstanțele care îi modelaseră viața. Ar fi putut stinge orice scânteie de speranță din sufletul ei, dar nu a făcut-o. Tot El o ridicase din disperare și ruină. De șapte ori auzise mustrarea Sa adresată demonilor care îi controlau inima și mintea. Auzise strigătele Lui puternice către Tatăl, în favoarea ei. Știa cât de respingător este păcatul pentru puritatea Lui nepătată și, prin puterea Sa, a biruit.” — *Ibid*, p. 568.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRI PERSONALĂ

VINERI, 4 IULIE

1. În umblarea mea cu Dumnezeu, cum pot cultiva cele mai bune calități ale Mariei?
2. Ce avertizare ar trebui să iau [în considerare] observând atitudinea lui Iuda la ospăț?
3. Cum pot evita capcana în care l-au condus pe Simon gândurile sale?
4. Când se pot aplica în viața mea cuvintele de mângâiere ale lui Hristos pentru Maria?
5. Ce ar trebui să învăț din modul în care Isus l-a convins pe Simon de greșeala sa?

Intrarea triumfală

VERSET DE MEMORAT: „Spuneți fiicei Sionului: 'Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe.'” (Matei 21:5)

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pp. 569–579 (cap. 63: Împăratul tău vine).

„Hristos a venit să mântuiască Ierusalimul împreună cu copiii lui; dar mândria fariseică, ipocrizia, gelozia și răutatea L-au împiedicat să-și împlinească scopul.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 577 (cap. 63: Împăratul tău vine).

1. PE MUNTELE MĂSLINILOR

DUMINICĂ, 6 IULIE

a. În timp ce Isus și ucenicii Săi se apropiau de Ierusalim, cu ce instrucțiuni a trimis El înainte pe doi dintre ei? Matei 21:1–5

Matei 21:1-5: „Când s-au apropiat de Ierusalim și au ajuns la Betfaghe, înspre Muntele Măslinilor, Isus a trimis doi ucenici și le-a zis: „Duceți-vă în satul dinaintea voastră. În el veți găsi îndată o măgăriță legată și un măgăruș împreună cu ea; dezlegați-i și aduceți-i la Mine. Dacă vă va zice cineva ceva, să spuneți că Domnul are trebuință de ei. Și îndată îi va trimite.” Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul care zice: „Spuneți fiicei Sionului: 'Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe.'”

„Isus trimisese doi dintre ucenicii Săi să-l aducă o măgăriță și mânzul ei. La nașterea Sa, Mântuitorul a depins de ospitalitatea unor străini. Ieslea în care a fost așezat era un loc de odihnă împrumutat. Acum, deși toate vitele de pe o mie de dealuri sunt ale Lui, El depinde de bunăvoința unui străin pentru un animal pe care să intre în Ierusalim ca Împărat.” — *Idem*, pp. 569, 570.

b. Descrieți acțiunea ucenicilor. Matei 21:6, 7

Matei 21:6-7: „Ucenicii s-au dus și au făcut cum le poruncise Isus. Au adus măgărița și măgărușul, și-au pus hainele peste ei și El a șezut deasupra.”

„Ucenicii, cu un entuziasm plin de bucurie, și-au așternut hainele pe animal și L-au așezat pe Învățătorul lor deasupra. Până atunci, Isus călătorise întotdeauna pe jos, iar ucenicii se miraseră la început că de data aceasta

alesese să meargă călare. Dar speranța le-a luminat inimile la gândul plin de bucurie că era pe cale să intre în capitală, să Se proclame Rege și să-Și afirme puterea regală.” — Ibid, p. 570.

2. UN MOMENT PLIN DE BUCURIE

LUNI, 7 IULIE

a. Ce a făcut mulțimea când a auzit că Isus venea la Ierusalim? Ioan 12:12, 13.

Ioan 12:12-13: „A doua zi, o gloată mare, care venise la praznic, cum a auzit că vine Isus în Ierusalim, a luat ramuri de finic și l-a ieșit în întâmpinare, strigând: „Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului, Împăratul lui Israel!” “

„În timp ce erau plecați să îndeplinească porunca, [ucenicii] și-au împărtășit așteptările pline de entuziasm cu prietenii lui Isus, iar emoția s-a răspândit pretutindeni, ridicând așteptările poporului la cel mai înalt nivel.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 570 (cap. 63).

b. Ce i-a determinat pe oameni să-L aclame pe Isus ca Mesia în acea ocazie plină de bucurie? Zaharia 9:9; Ioan 12:14, 15

Zaharia 9:9: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.”

Ioan 12:14-15: „Isus a găsit un măgăruș și a încălecat pe el, după cum este scris: „Nu te teme, fiica Sionului; iată că Împăratul tău vine călare pe mânzul unei măgărițe.” “

„Hristos urma obiceiul iudaic pentru o intrare regală. Animalul pe care călărea era același pe care îl foloseau regii lui Israel, iar profeția prezisese că astfel avea să vină Mesia în împărăția Sa. De îndată ce S-a așezat pe mânz, un strigăt puternic de triumf a umplut aerul. Mulțimea L-a aclamat ca Mesia, Regele lor. Isus a acceptat acum omagiul pe care niciodată mai înainte nu-l permisese, iar ucenicii au considerat aceasta drept dovada că speranțele lor se vor împlini văzându-L așezat pe tron.” — Ibid.

c. Cum au repetat, plini de bucurie, oamenii doritori de eliberare, cuvintele Psalmistului? Matei 21:9; Psalmii 118:26

Matei 21:9: „Noroadele care mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau în urmă strigau: „Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile preaînalte!” “

Psalmii 118:26: „Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului! Vă binecuvântăm din Casa Domnului.”

„Mulțimea era convinsă că ora eliberării lor sosise. În imaginația lor, vedeau armatele romane alungate din Ierusalim și Israel devenind din nou o națiune independentă. Toți erau fericiți și entuziasmați; oamenii se întreceau unii pe alții în a-l aduce omagiu. Nu puteau să-l ofere fast și splendoare exterioară, dar l-au dat închinarea unor inimi fericite. Nu-l puteau aduce daruri scumpe, dar și-au așternut hainele ca un covor în calea Lui și au presărat crengi verzi de măslin și de palmier pe drum. Nu aveau steaguri regale pentru a conduce procesiunea triumfală, dar au tăiat ramuri late de palmier – simbolul victoriei oferit de natură – și le-au fluturat în aer cu aclamații puternice și strigăte de ‘Osana!’” – Ibid.

3. ÎMPLINIREA PROFETIEI

MARȚI, 8 IULIE

a. Cum au reacționat unii dintre farisei la demonstrația de laudă adusă lui Hristos? Ioan 12:19; Luca 19:39

Ioan 12:19: „Fariseii au zis deci între ei: „Vedeți că nu câștigați nimic. Iată că lumea se duce după El!” “

Luca 19:39: „Unii farisei din norod au zis lui Isus: „Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!” “

„Mulți farisei au fost martori ai acelei scene și, arzând de invidie și răutate, au încercat să întoarcă valul de simpatie al poporului. Cu toată autoritatea lor, au încercat să-i facă pe oameni să tacă; dar apelurile și amenințările lor n-au făcut decât să sporească entuziasmul. Se temeau că această mulțime, prin numărul ei, îl va face pe Isus împărat. Ca ultimă soluție, și-au făcut drum prin mulțime până la Mântuitorul și l-au adresat cu vorbe dojenitoare și amenințătoare: «Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!» Ei declarau că astfel de demonstrații zgomotoase erau nelegiuite și nu ar fi tolerate de autorități.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 572 (cap. 63).

b. Ce răspuns le-a dat Isus? Luca 19:40

Luca 19:40: „Și El a răspuns: „Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.” “

„Acea scenă de triumf fusese rânduită de Dumnezeu. Ea fusese prevestită de profet, iar omul era neputincios să abată planul lui Dumnezeu. Dacă oamenii ar fi eșuat în împlinirea planului Său, El ar fi dat glas pietrelor neînsuflețite, și acestea L-ar fi aclamat pe Fiul Său cu strigăte de laudă.” – Ibid., p. 572.

„Preoții și conducătorii ar fi avut la fel de mult succes dacă ar fi încercat să priveze pământul de razele strălucitoare ale soarelui, sau să oprească lumea de la a primi razele gloriei din Soarele Neprihănirii. În ciuda oricărei opoziții, împărăția lui Hristos era mărturisită de către popor.” – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 47 (8 februarie).

„Lucrarea lui Dumnezeu va merge întotdeauna înainte, în ciuda a tot ce poate face omul ca să o împiedice sau să o dărâme.” — *The Story of Jesus*, p. 85.

c. Cum a fost această izbucnire uimitoare o împlinire a profeției, așa cum au recunoscut mulți din mulțime? Zaharia 9:9

Zaharia 9:9: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.”

„În timp ce fariseii amuțiți s-au retras, cuvintele lui Zaharia au fost preluate de sute de voci. [Zaharia 9:9 citat.]” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 572–575 (cap. 63).

4. TOATE PRIVIRILE ASUPRA LUI HRISTOS

MIERCURI, 9 IULIE

a. Cu ce scop a permis Isus o demonstrație atât de mare în ziua intrării Sale triumfale în Ierusalim? Ioan 12:16, 23–28

Ioan 12:16, 23- 28: „Ucenicii Lui n-au înțeles aceste lucruri de la început, dar, după ce a fost proslăvit Isus, și-au adus aminte că aceste lucruri erau scrise despre El și că ei le împliniseră cu privire la El... Drept răspuns, Isus le-a zis: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului. „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă. Cine își iubește viața o va pierde și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică. Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti. Acum, sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice: ‘Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta’? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!” Și din cer, s-a auzit un glas, care zicea: „L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi!””

„Niciodată până atunci, în viața Sa pământească, Isus nu permisesese o astfel de demonstrație. El prevăzuse clar urmarea. Aceasta Îl va duce la cruce. Dar scopul Său era să Se prezinte public ca Răscumpărător. El dorea să atragă atenția asupra jertfei care avea să încununeze misiunea Sa pentru o lume căzută. În timp ce poporul se aduna la Ierusalim pentru a sărbători Paștele, El, Mielul antitipic, printr-un act voluntar, Se consacră ca jertfă. Biserica Sa, în toate veacurile următoare, trebuia să aibă moartea Sa pentru păcatele lumii ca subiect de profundă meditație și studiu. Fiecare fapt legat de aceasta trebuia să fie verificat fără umbră de îndoială. Era necesar, deci, ca toate privirile să fie îndreptate spre El; evenimentele care precedau marea Sa jertfă trebuia să fie de așa natură încât să atragă atenția asupra jertfei în sine. După o asemenea demonstrație cum a fost cea care a însoțit intrarea Sa în Ierusalim, toate privirile aveau să urmărească pline de interes progresul Său grăbit spre scena finală.

Evenimentele legate de această călătorie triumfală aveau să fie subiect de discuție pe buzele tuturor și aveau să-L aducă pe Isus în mintea fiecăruia. După răstignirea Sa, mulți aveau să-și amintească de aceste evenimente, în legătură cu judecata și moartea Sa. Ei aveau să fie determinați să cercezeze profețiile și aveau să fie convinși că Isus era Mesia; iar în toate țările, convertirii la credință aveau să se înmulțească.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 571 (cap. 63).

b. În mod surprinzător, ce a făcut Isus când a ajuns în fața cetății — și de ce? Luca 19:41–44

Luca 19:41-44: „Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea și a zis: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile: te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău, și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.” “

„În mijlocul unei scene de bucurie, unde toți îi aduceau omagiu, Împăratul lui Israel plângea; nu erau lacrimi tăcute de fericire, ci lacrimi și suspine de o durere de nestrămutat. Mulțimea a fost cuprinsă de o tristețe bruscă. Aclamațiile au fost reduse la tăcere. Mulți plângeau în simpatie față de o durere pe care nu o puteau înțelege.

Lacrimile lui Isus nu erau pentru că anticipa suferința Sa personală. [...] Vederea Ierusalimului a fost ceea ce l-a străpuns inima — Ierusalimul care îl respinsese pe Fiul lui Dumnezeu și disprețuise iubirea Sa, care refuzase să fie convins de minunile Sale mărețe și era pe punctul de a-l lua viața. El a văzut ce era cetatea în vina ei, pentru că îl respinsese pe Răscumpărătorul său.” — *Ibid*, p. 576.

5. SOSIREA ÎN IERUSALIM

JOI, 10 IULIE

a. Când Isus a intrat în Ierusalim, ce întrebare au pus conducătorii și ce răspuns au primit în mijlocul agitației? Matei 21:10, 11

Matei 21:10-11: „Când a intrat în Ierusalim, toată cetatea s-a pus în mișcare și fiecare zicea: „Cine este Acesta?” „Este Isus, Prorocul, din Nazaretul Galileii”, răspundeau noroadele.”

„Când procesiunea era pe punctul de a coborî de pe Muntele Măslinilor, este întâmpinată de conducători. Aceștia întreabă care este cauza acestei bucurii zgomotoase. Când întreabă: «Cine este Acesta?», ucenicii, plini de Duhul inspirației răspund la această întrebare. Cu glasuri pline de avânt ei repetă profețiile cu privire la Hristos.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 578 (cap.63).

b. De îndată ce Isus a ajuns în cetate, ce a făcut în templu?
Matei 21:12–16; Psalmii 8:2

Matei 21:12-16: „Isus a intrat în Templul lui Dumnezeu. A dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei și le-a zis: „Este scris: ‘Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.’ Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” Niște orbi și șchiopi au venit la El în Templu și El i-a vindecat. Dar preoții cei mai de seamă și cărturarii, când au văzut minunile pe care le făcea și pe copii strigând în Templu și zicând: „Osana, Fiul lui David!”, s-au umplut de mânie. Și l-au zis: „Auzi ce zic aceștia?” „Da”, le-a răspuns Isus. „Oare n-ați citit niciodată cuvintele acestea: ‘Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug’?” “

Psalmi 8:2: „Din gura copiilor și a celor ce sug la țâță, Ți-ai scos o întăritură de apărare împotriva potrivnicilor tăi, ca să astupi gura vrăjmașului și omului cu dor de răzbunare.”

„Cu trei ani înainte, conducătorii templului fuseseră rușinați de fuga lor în fața poruncii lui Isus. De atunci se miraseră de propriile temeri și de ascultarea lor necondiționată față de un singur Om smerit. Simțeau că era imposibil ca acea predare nedemnă să se repete. Totuși, acum erau mai înspăimântați ca înainte și mai grăbiți să-l asculte porunca. Niciunul nu a îndrăznit să-l conteste autoritatea. Preoții și negustorii au fugit din prezența Lui, gonindu-și vitele înaintea lor. [...]

Când mulțimea a fugit din templu, mulți au rămas în urmă. Acestora li s-au alăturat acum cei nou-sosiți. Din nou, curtea templului s-a umplut de bolnavi și muribunzi, iar Isus a slujit încă o dată acestora.” — Ibid, pp. 591, 592.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 11 IULIE

1. Cum se repetă adesea astăzi atitudinea fariseilor?
2. Ce i-a caracterizat pe cei care L-au onorat pe Hristos ca Rege făgăduit?
3. Ce ar putea fi astăzi cauza lacrimilor lui Isus pentru mine, așa cum a plâns pentru Ierusalim?
4. Cum s-a împlinit profeția din Zaharia 9:9 cu această ocazie?
5. De ce a permis Hristos atât de multă recunoaștere publică în acel moment?

Vrem să-L vedem pe Isus

VERSET DE MEMORAT: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăunțele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce mult rod.” (Ioan 12:24)

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pp. 80–89 (cap. 8: *Suirea la Ierusalim*, cap. 9: *Zile de luptă*).

„Doar prin moartea lui Hristos putea fi învinsă împărăția lui Satan. Doar astfel putea omul fi răscumpărat și Dumnezeu slăvit.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 624. (cap. *În curtea de afară*)

1. DE LA RĂSĂRIT ȘI DE LA APUS

DUMINICĂ, 13 IULIE

a. Cine L-a căutat pe Isus la nașterea Sa — la începutul vieții Sale — și ce L-au adus? Matei 2:1, 2, 10, 11.

Matei 2:1-2, 10-11: „După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim și au întrebat: „Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă l-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui.” ...Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie. Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ și l s-au închinat; apoi și-au deschis vistierile și l-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă.”

b. Acum, cine L-a căutat pe Isus la sfârșitul lucrării Sale, și pe cine reprezentau ei? Ioan 12:20. Ce ne învață acest lucru? Matei 8:11

Ioan 12:20: „Niște greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic”

Matei 8:11: „Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor.”

„Acești oameni [anumiți greci] au venit de la Apus pentru a-L găsi pe Mântuitorul la sfârșitul vieții Sale, așa cum magii au venit din Răsărit la început. La nașterea lui Hristos, poporul iudeu era atât de prins cu propriile planuri ambițioase încât nu au știut de venirea Lui. Magii dintr-o țară păgână au venit la iesle cu daruri, să se închine Mântuitorului. Tot așa, acești greci, reprezentând națiunile, triburile și popoarele lumii, au venit să-L vadă pe Isus. Astfel,

oamenii din toate locurile și din toate timpurile aveau să fie atrași de crucea Mântuitorului. [...]

Unii presupuneau, și răspândiseră zvonul, că El alungase preoții și conducătorii din templu și că urma să ia în stăpânire tronul lui David și să domnească ca rege al lui Israel. Grecii tânjeau să cunoască adevărul despre misiunea Lui.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 621, 622. (cap. În curtea de afară)

2. DORUL LUMII

LUNI, 14 IULIE

a. Cum și-au exprimat grecii dorința lor? Ioan 12:21

Ioan 12:21: „S-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat și au zis: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus.””

b. Explicați modul în care Isus a aflat de această cerere și cum a reacționat inima Lui. Ioan 12:22, 23

Ioan 12:22-23: „Filip s-a dus și a spus lui Andrei, apoi Andrei și Filip au spus lui Isus. Drept răspuns, Isus le-a zis: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului.”

„Când Hristos a auzit cererea plină de nerăbdare: «Am vrea să-L vedem pe Isus», care răsună ca un strigăt înfometat al lumii, fața I s-a luminat și a spus: «A sosit ceasul ca Fiul omului să fie proslăvit.» În cererea grecilor, El a văzut o arvună a rezultatelor marii Sale jertfe.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 621 (cap. În curtea de afară)

„Când cererea a fost adusă la Isus, El Se afla în acea parte a templului din care toți, cu excepția iudeilor, erau excluși, dar a ieșit la greci în curtea exterioară și a avut o întâlnire personală cu ei.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 622 (cap. În curtea de afară)

c. Cum ar trebui să ne motiveze grija plină de compasiune a lui Hristos de a ajuta la acei străini? Luca 14:23; Ecclesiastul 11:1, 2

Luca 14:23: „Și stăpânul a zis robului: ‘Ieși la drumuri și la garduri și, pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa.’”

Ecclesiastul 11:1-2: „Aruncă-ți pâinea pe ape și, după multă vreme, o vei găsi iarăși! Împarte-o în șapte și chiar în opt, căci nu știi ce nenorocire poate da peste pământ.”

„Trebuie să facem tot posibilul pentru a răspândi cunoașterea adevărului către toți cei care vor să asculte, și sunt mulți care vor asculta. În toate orașele noastre mari, Dumnezeu are suflete sincere care sunt interesate de ceea ce este adevărat. [...] Repetați solia, repetați solia — acestea au fost cuvintele care mi-au fost rostite iar și iar. Spune poporului Meu să repete solia

în locurile unde a fost vestită prima dată și unde biserică după biserică a luat poziție pentru adevăr, puterea lui Dumnezeu mărturisind în mod remarcabil solia.” — *Evangelizare*, p. 394 (subcap. *Boston și New England*)

„Nu ni se spune că trebuie să facem o etalare specială, spectaculoasă. Adevărul trebuie proclamat pe drumuri și pe ulițe, și astfel lucrarea trebuie făcută prin metode raționale, echilibrate. [...] Lucrarea pe care Hristos a făcut-o în lumea noastră trebuie să fie exemplul nostru, în ce privește prezentarea. Trebuie să stăm atât de departe de teatral și extraordinar, cum a făcut Hristos în lucrarea Sa. Senzația nu este religie, deși religia va avea propria ei influență pură, sfântă, înălțătoare și sfințitoare, aducând viață spirituală și mântuire.” — *Evangelizare*, p. 396 (*Orașele din estul și din sudul Americii*)

3. VIAȚA DATĂ PRIN MOARTE

MARȚI, 15 IULIE

a. Ce comparație a făcut Isus între grăunțele de grâu și misiunea Sa? Ioan 12:24

Ioan 12:24: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăunțele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce mult rod.”

„Sămânța îngropată în pământ produce rod, iar acesta, la rândul său, este semănat. Astfel, recolta se înmulțește. Tot așa, moartea lui Hristos pe crucea de pe Calvar va aduce rod spre viață veșnică. Contemplarea acestei jertfe va fi slava acelora care, ca rod al ei, vor trăi prin veacurile nesfârșite.

Grăunțele de grâu care își păstrează viața nu poate aduce niciun rod. Rămâne singur. Hristos ar fi putut, dacă ar fi dorit, să Se salveze de la moarte. Dar dacă ar fi făcut acest lucru, ar fi rămas singur. Nu ar fi putut aduce niciun fiu sau fiică la Dumnezeu. Doar prin faptul că Și-a dat viața a putut dăruia viață omenirii. Doar căzând în pământ și murind, putea deveni sămânța acelei recolte uriașe — marea mulțime care, din orice națiune, seminție, limbă și popor, sunt răscumpărați pentru Dumnezeu.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 623 (cap. *În curtea de afară*)

b. Care a fost a doua aplicație făcută de Isus parabolei grăuntelui? Ioan 12:25, 26

Ioan 12:25-26: „Cine își iubește viața o va pierde și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică. Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.”

„Toți cei care vor să aducă rod ca lucrători împreună cu Hristos trebuie mai întâi să cadă în pământ și să moară. Viața trebuie să fie aruncată în brazda nevoii lumii. Iubirea de sine, interesul personal, trebuie să piară. Iar legea

jertfirii de sine este legea păstrării de sine. Agricultorul își păstrează grâul aruncându-l. Tot așa este și în viața omului. A dăruii înseamnă a trăi. Viața care va fi păstrată este viața dăruită cu generozitate în slujba lui Dumnezeu și a oamenilor. Cei care, de dragul lui Hristos, își jertfesc viața în această lume, o vor păstra pentru viața veșnică.

Viața trăită pentru sine este asemenea grăuntelui mâncat. Dispare, dar nu lasă nimic în urmă. Un om poate să adune tot ce poate pentru sine; poate trăi, gândi și planifica doar pentru sine; dar viața lui trece, și el nu are nimic. Legea servirii de sine este legea distrugerii de sine.

[Ioan 12:26 citat.] Toți cei care au purtat împreună cu Isus crucea sacrificiului, vor împărtăși cu El slava Sa. Bucuria lui Hristos, în umilirea și suferința Lui, a fost ca ucenicii Săi să fie slăviți împreună cu El. Ei sunt rodul jertfei Sale.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 623, 624 (cap. În curtea de afară)

4. ISUS PROSLĂVIT

MIERCURI, 16 IULIE

a. Ce rugăciune a rostit Isus când Se gândea la moartea Sa pe cruce? Ioan 12:27, 28 (prima parte)

Ioan 12:27-28 p.p.: „Acum, sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice: ‘Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta’? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!”

„Hristos începuse deja să bea din cupa amărăciunii. Natura Sa omenească se cutremura în fața părăsirii, când, în aparență, urma să fie lepădat chiar și de Dumnezeu, când toți urma să-L vadă lovit, bătut de Dumnezeu și în suferință. El Se cutremura la gândul că va fi o priveriște pentru lume, că va fi tratat mai rău ca un criminal și că va avea o moarte rușinoasă și dezonorantă. Presentimentul luptei Sale cu puterile întinericului, un simț al grozavei poveri a nelegiuirii omenești și a mâniei Tatălui din cauza păcatului făceau să slăbească duhul lui Hristos și să se întindă pe fața Lui paloarea morții.

A urmat atunci supunerea față de voința Tatălui Său. „Tocmai pentru aceasta”, a zis El, „am venit până la ceasul acesta. Tată, proslăvește Numele Tău!” Numai prin moartea lui Hristos putea să fie răsturnată domnia lui Satan. Numai în felul acesta putea să fie răscumpărat omul, iar Dumnezeu să fie proslăvit. Isus a consimțit să sufere, a acceptat jertfa.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 624 (cap. În curtea de afară)

b. Ce răspuns s-a auzit venind din cer? Ioan 12:28 (ultima parte). Ce a spus mulțimea care asista? Ioan 12:29

Ioan 12:28 (ultima parte): Și din cer, s-a auzit un glas, care zicea: „L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi!”

Ioan 12:29: „Norodul care stătea acolo și care auzise glasul a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: „Un înger a vorbit cu El!” “

„Când s-a auzit glasul, o lumină a țâșnit din nor și L-a înconjurat pe Hristos, ca și cum brațele Puterii Infinite s-ar fi aruncat în jurul Lui ca un zid de foc. Poporul a privit această scenă cu teamă și uimire. Nimeni nu îndrăznește să vorbească. Cu buzele închise și cu respirația tăiată, toți stăteau cu ochii ațintiți asupra lui Isus. După ce mărturia Tatălui a fost dată, norul s-a ridicat și s-a risipit în ceruri. Pentru o vreme, comuniunea vizibilă dintre Tatăl și Fiul s-a încheiat.

«Norodul, care stătea acolo și auzise glasul, zicea că a fost un tunet; alții ziceau: ‘Un înger l-a vorbit.’» Însă grecii care căutau răspuns au văzut norul, au auzit glasul, i-au înțeles semnificația și L-au recunoscut cu adevărat pe Hristos; pentru ei, El a fost revelat ca Trimisul lui Dumnezeu.

Glasul lui Dumnezeu fusese auzit la botezul lui Isus, la începutul lucrării Sale, și din nou la schimbarea la față, pe munte. Acum, la sfârșitul lucrării Sale, se auzea pentru a treia oară.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 625 (cap. În curtea de afară)

5. NECREDINȚA IUDEILOR

JOI, 17 IULIE

a. În ciuda multelor minuni făcute de Isus — și a glasului care din nou a răsunat din cer — cum a răspuns majoritatea iudeilor? Ioan 12:37–41

Ioan 12:37-41: „Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, tot nu credeau în El, ca să se împlinească vorba pe care o spusese prorocul Isaia: „Doamne, cine a dat crezare propovăduirii noastre și cui a fost descoperită puterea brațului Domnului?” De aceea nu puteau crede, pentru că Isaia a mai zis: „Le-a orbit ochii și le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec.” Isaia a spus aceste lucruri când a văzut slava Lui și a vorbit despre El.”

„Isus tocmai rostise cel mai solemn adevăr cu privire la starea iudeilor. El făcuse ultimul apel și pronunțase sentința. Acum Dumnezeu a pus din nou sigiliul asupra misiunii Fiului Său. El a recunoscut pe Acela pe care Israel Îl lepădase. „Nu pentru Mine”, a zis Isus, “s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi.” Era dovada supremă a mesianității Lui, semn de la Tatăl că Isus spunea adevărul și că era Fiul lui Dumnezeu.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 625 (cap. În curtea de afară)

„Ei Îl întrebaseră odată pe Mântuitorul: „Ce semn faci Tu, ca să vedem și să credem în Tine?” (Ioan 6:30). Se dăduseră semne nenumărate, dar ei închiseseră ochii și își împietriseră inima. Acum, când Însuși Tatăl vorbise și nu mai puteau cere un alt semn, tot refuzau să creadă.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 626 (cap. În curtea de afară).

b. Ce avertizare primim din acțiunile unora dintre conducători, deși erau convingeți că misiunea lui Hristos era reală? Ioan 12:42, 43

Ioan 12:42-43: „Totuși, chiar dintre fruntași, mulți au crezut în El; dar de frica fariseilor, nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă. Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu.”

„Ei au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu. Ca să se scape de ocară și rușine, L-au tăgăduit pe Hristos și au respins oferta vieții veșnice. Și câți, de-a lungul veacurilor de atunci încolo, nu fac același lucru!” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 626 (cap. În curtea de afară)

ÎNTREBĂRI PENTRU REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 18 IULIE

1. Ce au însemnat cei care L-au căutat pe Hristos la nașterea Sa și acum grecii?
2. Cum este aplicabilă parabola grăuntelui de grâu în viața mea?
3. Cum pot discerne vocea lui Dumnezeu atunci când mulți vor crede că este un tunet?
4. Ce temeri și preocupări ale conducătorilor iudei trebuie să evit?
5. Explică cele două aplicații ale grăuntelui de grâu îngropat.

Isus, Servul servilor

VERSET DE MEMORAT: „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.” (Ioan 13:15).

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pp. 642–651. (cap. *Un serv al servilor*)

„Întreaga viață a lui Hristos fusese o viață de slujire altruistă. ‘Fiul omului n-a venit ca să l se slujească, ci El să slujească’ (Matei 20:28), a fost lecția fiecărui act al Său.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 642 (cap. *Un serv al servilor*)

1. UN CONCEPT PĂGÂN

DUMINICĂ, 20 IULIE

a. Ce mentalitate distructivă, avându-și originea în Lucifer, a influențat iudaismul (inclusiv pe ucenicii lui Hristos) și ne poate afecta și pe noi astăzi? Luca 22:24, 25

Luca 22:24-25: „Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare. Isus le-a zis: „Împărății neamurilor domnesc peste ele și, celor ce le stăpânesc, li se dă numele de binefăcători.”

„Lucifer a dorit puterea lui Dumnezeu, dar nu și caracterul Lui. El a căutat pentru sine locul cel mai înalt, iar orice ființă care este condusă de spiritul său va face la fel. Astfel, înstrăinarea, discordia și lupta devin inevitabile. Stăpânirea devine premiul celor mai puternici. Împărăția lui Satan este o împărăție a forței; fiecare individ îl privește pe celălalt fie ca pe un obstacol în calea propriei avansări, fie ca pe o treaptă pe care o poate folosi pentru a urca mai sus.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 435, 436 (cap. 48: „Cine este mai mare?”)

„În împărățiile lumii, poziția însemna autoînălțare. Se presupunea că poporul există pentru beneficiul claselor conducătoare. Influența, bogăția, educația erau mijloace prin care masele puteau fi controlate pentru folosul liderilor. Clasele superioare trebuia să gândească, să decidă, să se bucure și să conducă; cele inferioare trebuia să asculte și să slujească. Religia, ca toate celelalte lucruri, era o chestiune de autoritate. De la popor se aștepta să creadă și să trăiască după cum hotărau superiorii lor. Dreptul omului, ca om, de a gândi și de a acționa pentru sine însuși, era complet nerecunoscut.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 550 (cap. 49: *La sărbătoarea corturilor*).

„Prin mândrie spirituală, dorința de a dicta, setea ambițioasă după onoare sau poziție... biserica poate fi tulburată și pacea ei sacrificată.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 241 (*Unitatea creștină*)

2. O SCHIMBARE DE ATITUDINE - NECESARĂ

LUNI, 21 IULIE

a. În contrast total cu dorința ambițioasă după o poziție mai înaltă, ce principiu a stabilit Isus — și ce exemplu a dat în acest sens?

Luca 22:26, 27; Ioan 13:13–16

Luca 22:26-27: „Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește. Căci care este mai mare: cine stă la masă sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă.”

Ioan 13:13-16: „Voi Mă numiți Învățătorul și Domnul, și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul, mai mare decât cel ce l-a trimis.”

„Hristos întemeia o împărăție pe principii diferite. El chema oamenii nu la autoritate, ci la slujire; cei tari erau chemați să poarte slăbiciunile celor neputincioși. Puterea, poziția, talentul, educația — toate acestea puneau asupra celui ce le posedă o obligație și mai mare de a-și sluji semenii....

În împărăția lui Hristos nu există asuprire poruncitoare, nici constrângere în comportament. Îngerii cerului nu vin pe pământ ca să domnească și să ceară omagiu, ci ca mesageri ai milei, să coopereze cu oamenii în înălțarea umanității.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 550, 551 (cap. 49)

b. Descrieți cum i-a tratat Hristos pe oamenii cu greșeli — o atitudine care trebuie să înlocuiască tendința noastră firească. Filipeni 2:3, 4

Filipeni 2:3-4: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.”

„Este o trăsătură firească, dar neplăcută, în caracterul nostru, aceea de a fi foarte pătrunzători în perceperea noastră și foarte tenace în rememorare, în ce privește deficiențele și slăbiciunile altora.”

„Fratele B nu face niciun efort pentru a fi în unitate cu frații săi; încrederea lui în sine l-a condus să nu simtă vreo necesitate specială pentru unitate. El crede că mințile lor au fost modelate într-o formă inferioară față de a sa și că a accepta opiniile și sfaturile lor ca fiind demne de luat în seamă ar fi o

mare bunăvoință... El crede că este prea înțelept și prea experimentat pentru a avea nevoie de acele precauții care sunt indispensabile multora. Are o opinie atât de înaltă despre propriile capacități și o încredere atât de mare în propriile realizări, încât se consideră pregătit pentru orice situație.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 3, pp. 444, 445 (*Unitatea în biserică*)

„Influența egoismului lumesc, pe care unii îl poartă ca pe un nor, răcește atmosfera pe care o respiră alții, cauzând boală sufletului și adesea ducând la moarte spirituală.” — *Ibid*, p. 528

„Dacă între frați există acea iubire care îi va conduce să-i socotească pe alții mai presus de ei înșiși, atunci vor renunța la propriile lor căi și dorințe în favoarea altora.” — *Slujitorii Evangheliei*, p. 447 (*Adunările administrative*)

3. O TENDINȚĂ PERSISTENTĂ

MARȚI, 22 IULIE

a. Ce preocupare aveau încă apostolii cu puțin timp înainte de Paște? Matei 20:20–24; Luca 22:24

Matei 20:20-24: „Atunci, mama fiilor lui Zebedei s-a apropiat de Isus, împreună cu fiii ei, și l-a închinat, vrând să-l facă o cerere. El a întrebat-o: „Ce vrei?” „Poruncește”, l-a zis ea, „ca, în Împărăția Ta, acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta.” Drept răspuns, Isus a zis: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” „Putem”, l-au zis ei. Și El le-a răspuns: „Este adevărat că veți bea paharul Meu și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu, dar a ședea la dreapta și la stânga Mea nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu.” Cei zece, când au auzit, s-au mâniat pe cei doi frați.”

Luca 22:24: „Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare.”

„Era între ei ‘o ceartă: care dintre ei să fie socotit cel mai mare.’ Această dispută, purtată în prezența lui Hristos, L-a întristat și L-a rănit adânc. Ucenicii se agățau de ideea lor preferată că Hristos Își va afirma puterea și Își va ocupa poziția pe tronul lui David. Și în inimile lor, fiecare încă tânjea după cel mai înalt loc în împărăție. Făcuseră propria lor estimare, atât despre ei înșiși, cât și despre ceilalți, și în loc să-i considere pe frații lor mai vrednici, se pusese pe ei înșiși pe primul loc. Cererea lui Iacov și a lui Ioan de a sta la dreapta și la stânga lui Hristos a stârnit indignarea celorlalți. Faptul că cei doi frați îndrăzniseră să ceară cea mai înaltă poziție i-a tulburat atât de mult pe ceilalți zece, încât se prevedea o înstrăinare între ei. Se simțeau nedreptățiți, considerau că fidelitatea și talentele lor nu erau apreciate. Iuda era cel mai sever cu Iacov și Ioan.

Când ucenicii au intrat în camera cinei, inimile lor erau pline de sentimente de nemulțumire. Iuda s-a așezat lângă Hristos, pe partea stângă; Ioan era

pe partea dreaptă. Dacă exista un loc mai înalt, Iuda era hotărât să-l ocupe.”
— *Hristos, Lumina lumii*, pp. 643, 644 (cap. 71: *Un serv al servilor*)

b. Ce lecție anterioară se pare că au uitat ucenicii, ceea ce a declanșat o altă cauză de nemulțumire între ei? Matei 18:1–4

Matei 18:1-4: „În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus și L-au întrebat: „Cine este mai mare în Împărăția cerurilor?” Isus a chemat la El un copilăș, l-a pus în mijlocul lor și le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copii, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilăș va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.”

„O altă cauză de neînțelegere apăruse. La o masă festivă era obiceiul ca un slujitor să spele picioarele oaspeților, iar cu această ocazie se făcuse pregătirea pentru această slujire. Urciorul, ligheanul și prosopul erau acolo, pregătite pentru spălarea picioarelor; dar nu era prezent niciun slujitor, iar ucenicilor le revenea datoria să îndeplinească acest rol. Însă fiecare dintre ei, cedând mândriei rănite, era hotărât să nu acționeze ca un slujitor. Toți manifestau o indiferență stoică, părând inconștienți că ar fi ceva de făcut. Prin tăcerea lor, refuzau să se smerească.” — *Idem*, p. 644

„Să ne gândim cum sună cuvintele noastre în urechile lui Dumnezeu, cum arată gândurile noastre egoiste în ochii Săi, atunci când judecăm și condamnăm pe alții, care poate sunt mai buni în inimă și în intenții decât noi.” — *The Sings of Times*, 19 februarie 1885

4. O ILUSTRAȚIE PRACTICĂ

MIERCURI, 23 IULIE

a. După ce a așteptat cu răbdare ca ucenicii să ia inițiativa, ce a făcut în cele din urmă Isus? Ioan 13:3–5

Ioan 13:3-5: „Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins.”

„[Ioan 13:5 este citat.] Acest gest le-a deschis ochii ucenicilor. O rușine amară și o profundă umilință le-au cuprins inimile. Au înțeles mustrarea nerostită și s-au văzut într-o lumină cu totul nouă.

Astfel Și-a exprimat Hristos dragostea pentru ucenicii Săi. Spiritul lor egoist L-a umplut de întristare, dar El nu a intrat în nicio controversă cu ei cu privire la dificultatea lor. În schimb, le-a dat un exemplu pe care nu aveau să-l uite niciodată.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 644, 645 (cap. 71: *Un serv al servilor*)

b. Cum a reacționat Petru când i-a venit rândul? Ioan 13:6–8 p.p.

Ioan 13:6-8 p.p.: „A venit deci la Simon Petru. Și Petru l-a zis: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?” Drept răspuns, Isus i-a zis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.” Petru l-a zis: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!”

„Petru nu putea suporta să-L vadă pe Domnul său, pe care îl credea a fi Fiul lui Dumnezeu, îndeplinind rolul unui slujitor. Întreaga sa ființă se revolta împotriva acestei umilințe. Nu realiza că pentru aceasta venise Hristos în lume.” — Idem, pp. 645, 646

c. Cât de departe cedase Iuda în fața ispitelor lui Satan — și cum a arătat Hristos că știa acest lucru? Ioan 13:2, 10, 11

Ioan 13:2, 10-11: „În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă, Isus i-a zis: „Cine s-a scăldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot, și voi sunteți curați, dar nu toți.” Căci știa pe cel ce avea să-l vândă, de aceea a zis: „Nu sunteți toți curați.”

„Înainte de Paște, Iuda se întâlnise pentru a doua oară cu preoții și cărturarii și încheiase contractul de a-L da pe Isus în mâinile lor. Cu toate acestea, după aceea s-a amestecat printre ucenici ca și cum ar fi fost nevinovat de vreun rău și interesat de pregătirile pentru sărbătoare. Ucenicii nu știau nimic despre planul lui Iuda. Doar Isus îi putea citi secretul. Totuși, nu l-a expus. Isus tânjea după sufletul lui. Simțea pentru el aceeași povară ca pentru Ierusalim, când plânsese asupra orașului sortit pieirii. Inima Lui striga: ‘Cum să te dau?’ Puterea constrângătoare a acelei iubiri era simțită de Iuda. Când mâinile Mântuitorului spălau acele picioare murdare și le ștergeau cu prosopul, inima lui Iuda a fost străbătută de un impuls puternic de a-și mărturisi atunci și acolo păcatul. Dar nu dorea să se umilească.” — Idem, p. 645 (cap. 71: *Un serv al servilor*)

5. SEMNIFICAȚIA SPĂLĂRII PICIOARELOR

JOI, 24 IULIE

a. Prin acest act, ce dorește cu adevărat Isus să facă? Ioan 13:8 u.p.

Ioan 13:8 u.p.: „Isus i-a răspuns: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine.”

„Prin acest gest, Domnul nostru a transformat această ceremonie umilitoare într-o rânduială sfințită. Ea trebuia păstrată de către ucenici, pentru ca aceștia să-și amintească mereu lecțiile Lui despre umilință și slujire.

Această ceremonie este pregătirea rânduită de Hristos pentru serviciul sacramental. Atâta timp cât mândria, neînțelegerile și lupta pentru întâietate

te sunt întreținute, inima nu poate intra în părtășie cu Hristos. Nu suntem pregătiți să primim comuniunea cu trupul și sângele Său. De aceea Isus a rânduit ca mai întâi să fie păstrată amintirea umilinței Sale.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 650 (cap. 71).

b. Ce cuvinte semnificative a rostit Isus după ceremonia spălării picioarelor — și la ce ar trebui să ne gândim în timp ce îndeplinim aceasta? Ioan 13:12–17

Ioan 13:12-17: „După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți Învățătorul și Domnul, și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul, mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți.”

„Suntem ființe care greșesc și am rătăcit de multe ori. Să ne întoarcem la Domnul cu pocăință și mărturisire. Când ne adunăm pentru a participa la rânduielile casei Domnului, să îndreptăm orice greșeală, atât cât ne stă în putință. Când te pleci în fața unui frate, spălându-i picioarele, întreabă-te: «Am ceva în inima mea care mă desparte de acest frate? Am spus sau făcut ceva care ne-a înstrăinat?» Dacă da, îndepărtează acest lucru printr-o mărturisire sinceră a greșelii tale. Astfel, o inimă va fi cimentată cu alta, iar binecuvântarea lui Dumnezeu se va face simțită.” — *Reflecting Christ*, p. 283 (26 septembrie)

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 25 IULIE

1. Explicați contrastul dintre atitudinea cerească și cea pământească.
2. Dacă refuz să spăl picioarele fratelui meu, ce refuz, de fapt?
3. Cum este experiența interioară a lui Iuda un avertisment pentru mine?
4. Explicați modul în care Hristos a transformat atitudinea ucenicilor.
5. Care este scopul și semnificația ceremoniei spălării picioarelor?

Departamentul de Educație al Conferinței Generale

Educația, asemenea sfințirii, este lucrarea unei vieți întregi. De la cele mai timpurii vârste și până în veșnicie, educația va fi întotdeauna o parte esențială a experienței umane. În acest Sabat, cerem sprijinul vostru pentru a extinde acest segment vital al bisericii și a-i mări raza de acțiune.

Trebuie să învățăm să fim misionari încă din primii noștri ani. „Fiecare adevărat ucenic se naște în Împărăția lui Dumnezeu ca un misionar.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 195. „Să le împărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” (Deuteronom 6:7). Iar când victoria va fi fost obținută și păcatul și păcătoșii nu vor mai fi, lucrarea de educație va continua.

Acum, mai mult ca niciodată, biserica noastră trebuie să fie pregătită să furnizeze materiale care să stabilească fundații educaționale adevărate pentru fiecare grupă de vârstă din familia omenească.

Din păcate, majoritatea instituțiilor educaționale s-au îndepărtat de la predarea fundamentelor, devenind centre de îndoctrinare pentru lume. Conștientizând cât de mare este influența pe care educația o are asupra copiilor lor, mulți părinți au cerut materiale care să-i ajute în educația acestora, pentru cinstea și gloria lui Dumnezeu. De aceea, *Departamentul de Educație al Conferinței Generale* creează un întreg curriculum, având ca punct central acest scop. În parteneriat cu educatorii noștri și diversele unități, lucrarea de pregătire a acestui curriculum este deja în derulare.

Totuși, proiectul este mai vast decât sumele disponibile. Avem nevoie de contribuțiile voastre generoase pentru a pregăti materialele, a le traduce și a le face accesibile chiar și celor din locuri sărace. Sprijinul vostru face posibil ca să pregătim materiale de cea mai înaltă calitate, astfel încât studenții care le vor folosi să fie „calificați pentru a fi de folos în viața aceasta și pentru slujirea lui Dumnezeu în veșnicie.” — *Sfaturi pentru Părinți, Profesori și Studenți*, p. 495 (cap. 69: *Educația, o pregătire pentru slujire*).

Înțelegem că acest proiect este mare, dar este cu adevărat valoros. Cu sprijinul vostru, vom produce materiale de la matematică la limbi și științe sociale, care vor echipa chiar și pe cei mai tineri dintre noi să ofere lumii întregi mesajul evangheliei, în cel mai eficient mod posibil.

Vă mulțumim anticipat și fie ca Dumnezeu să binecuvânteze darurile și pe cei care le dăruiesc.

Calea, Adevărul și Viața

VERSUL DE MEMORAT: „Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 8, pp. 265–269 (cap. Dumnezeu revelat în Hristos, până la Mărturia Scripturii - inclusiv).

„Pământul acesta, din cauza călcării legii, fusese rupt de pe continentul cerului. Comunicarea între om și Creatorul său se oprișe; dar calea a fost deschisă pentru ca el să se întoarcă la casa Tatălui său.” — *My life today*, p. 260.

1. ISUS ANUNȚĂ ÎNTOARCEREA SA LA TATĂL DUMINICĂ 27 IULIE

- a. **Ce cuvinte a folosit Isus pentru a anunța sfârșitul misiunii Sale pe pământ? Ioan 13:33. Ce alt mesaj a transmis El? Ioan 13:34, 35.**

Ioan 13:33: „Copilașilor, mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta, și, cum am spus iudeilor că unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum.”

Ioan 13:34-35: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

„Una dintre ultimele porunci ale lui Hristos pentru ucenicii Săi a fost: «Iubiți-vă unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu» (Ioan 13:34). Ascultăm noi de această poruncă sau ne îngăduim pradă trăsăturilor de caracter aspre și necreștinești? Dacă în vreun fel am întristat sau rănit pe alții, este datoria noastră să ne mărturisim greșelile și să căutăm împăcare. Aceasta este o pregătire esențială pentru a veni înaintea lui Dumnezeu cu credință, pentru a cere binecuvântarea Sa.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 144 (cap. 12: *Cerând pentru a da*).

- b. **Ce conversație a avut loc între Petru și Isus referitor la plecarea Domnului? Ioan 13:36–38.**

Ioan 13:36-38: „„Doamne”, l-a zis Simon Petru, „unde Te duci?” Isus i-a răspuns: „Tu nu poți veni acum după Mine, unde Mă duc Eu, dar mai târziu vei veni.” „Doamne”, l-a zis Petru, „de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi

da viața pentru Tine.” Isus i-a răspuns: „Îți vei da viața pentru Mine? Adevărat, adevărat îți spun că nu va cânta cocoșul, până te vei lepăda de Mine de trei ori.”

„Mulți astăzi stau acolo unde a stat Petru, când cu încredere de sine a declarat că nu-L va nega pe Domnul său. Și din cauza auto-suficienței lor, cad ușor pradă capcanelor lui Satan. Cei care realizează slăbiciunea lor, se încred într-o putere mai mare decât ei înșiși. Și în timp ce se uită la Dumnezeu, Satan nu are putere asupra lor. Dar cei care se încred în ei înșiși sunt înfrânți cu ușurință.” — *Înalta noastră chemare*, p. 307 (28 octombrie).

2. UN MESAJ DE MÂNGÂIERE

LUNI, 28 IULIE

a. În timp ce se afla încă în camera de sus, ce cuvinte de mângâiere le-a spus Isus ucenicilor Săi și ce promisiune le-a făcut? Ioan 14:1, 2

Ioan 14:1-2: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.”

„[Ioan 14:1-4 citat.] Pentru voi am venit în lume. Eu lucrez în favoarea voastră. Când Mă voi duce, voi continua să lucrez pentru voi. Am venit în lume ca să Mă descopăr vouă, ca voi să credeți. Mă duc la Tatăl ca să colaborez cu El în favoarea voastră. Scopul plecării lui Hristos a fost opus față de ceea ce se temeau ucenicii. Nu însemna o despărțire finală. Mă duc să le pregătesc un loc, ca să vin iarăși și să îi primesc la Mine. În timp ce Eu le construiesc locuințe, ei trebuie să își construiască caractere după asemănarea divină.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 663 (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

b. Ce eveniment important a inclus Hristos în mesajul Său? Ioan 14:3

Ioan 14:3: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”

„Promisiunea celei de a doua venituri a lui Hristos trebuia să rămână mereu proaspătă în mintea ucenicilor Săi. Același Isus pe care L-au văzut urcând la cer, urma să revină, ca să își ia la Sine pe cei care aici, jos, se dăruiesc în slujba Lui. Aceeași voce care le spusese: «Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului», avea să le spună «bine ați venit» în prezența Sa, în împărăția cerurilor.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 33 (cap. 3: Marea însărcinare).

c. Ce întrebare i-a pus Toma lui Isus despre cale și ce răspuns a primit? Ioan 14:5, 6.

Ioan 14:5-6: „Doamne”, I-a zis Toma, „nu știm unde Te duci. Cum putem să știm calea într-acolo?” Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

„Nu sunt multe căi spre cer. Nimeni nu poate alege propria cale. Hristos spune: «Eu sunt Calea: ... nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine.» Din momentul în care a fost rostită prima predică evanghelică, când în Eden s-a declarat că sămânța femeii îi va zdrobi capul șarpelui, Hristos fusese înălțat drept Calea, Adevărul și Viața. El era calea când a trăit Adam, când Abel a prezentat lui Dumnezeu sângele mielului jertfit, care reprezenta sângele Răscumpărătorului. Hristos era calea prin care patriarhii și profeții au fost salvați. El este singura cale prin care putem avea acces la Dumnezeu.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 663 (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

3. DUMNEZEU ÎN TRUP OMENESC

MARȚI, 29 IULIE

a. Cum S-a identificat Isus cu Tatăl — și cum se leagă acest lucru de noi? Ioan 14:7.

Ioan 14:7: „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.”

„Hristos a venit să-L descopere pe Dumnezeu lumii ca un Dumnezeu al iubirii, plin de milă, tandrețe și compasiune. Întinericul adânc cu care Satan încercase să învâluie tronul Divinității a fost îndepărtat de Răscumpărătorul lumii, iar Tatăl a fost din nou manifestat oamenilor ca lumina vieții.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 5, pp. 738, 739 (*Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos*).

b. Ce cerere i-a făcut Filip lui Isus și care a fost semnificația răspunsului Domnului? Ioan 14:8–11.

Ioan 14:8-11: „Doamne”, i-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns!” Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl’? Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.”

„Când Filip a venit la Isus cu rugămintea «Arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns», ... Hristos Se declară pe Sine a fi trimis în lume ca reprezentant al Tatălui. În noblețea caracterului Său, în mila și compasiunea Sa, în iubirea și bunătațea Sa, El stă înaintea noastră ca întruparea perfecțiunii divine, imaginea Dumnezeului nevăzut.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 5, p. 739 (cap. *Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos*).

„Hristos le-a subliniat cu fermitate că doar prin credință Îl pot vedea pe Tatăl. Dumnezeu nu poate fi văzut în formă exterioară de niciun om.” — *Comentarii biblice* [Comentarii E. G. White], vol. 5, pp. 1141, 1142 (Ioan 13).

„Hristos nu încetase să fie Dumnezeu atunci când a devenit om. Deși S-a umilit pe Sine până la umanitate, Divinitatea rămânea a Lui. Hristos singur putea să-L reprezinte pe Tatăl în fața umanității, iar ucenicii avuseseră privilegiul să vadă această reprezentare timp de mai bine de trei ani...

„Credința lor se putea baza în siguranță pe dovezile oferite de lucrările lui Hristos, lucrări pe care niciun om, de unul singur, nu le făcuse vreodată sau nu le-ar fi putut face. Lucrările lui Hristos mărturiseau despre divinitatea Lui. Prin El, Tatăl fusese descoperit.

Dacă ucenicii ar fi crezut această legătură esențială între Tatăl și Fiul, credința lor nu i-ar fi părăsit atunci când ar fi văzut pe Hristos suferind și murind pentru a salva o lume pieritoare. Hristos încerca să-i ridice de la starea lor scăzută de credință la experiența pe care o puteau primi dacă ar fi realizat cu adevărat cine era El — Dumnezeu în trup omenesc.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 663, 664 (Cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

4. LUCRURI MAI MARI = BINECUVÂNTĂRI MAI MARI

30 IULIE

a. Ce mari posibilități le-a oferit Isus ucenicilor Săi? Ioan 14:12.

Ioan 14:12: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl.”

„Mântuitorul era profund îngrijorat ca ucenicii Săi să înțeleagă scopul pentru care divinitatea Lui fusese unită cu umanitatea. El a venit în lume pentru a arăta slava lui Dumnezeu, pentru ca omul să fie ridicat de puterea Sa restauratoare. Dumnezeu a fost manifestat în El, pentru ca El să fie manifestat și în ei. Isus nu a arătat nicio calitate și nu a exercitat niciuna dintre puterile pe care oamenii nu le pot avea prin credința în El. Umanitatea Lui perfectă este ceea ce toți urmașii Săi pot avea, dacă vor fi în supunere față de Dumnezeu, așa cum a fost El.

„«Și lucruri mai mari decât acestea va face, pentru că Mă duc la Tatăl Meu.» Prin aceasta, Hristos nu a vrut să spună că lucrarea ucenicilor va fi de un caracter mai înalt decât a Lui, ci că va avea o extindere mai mare. El nu s-a referit doar la lucrările miraculoase, ci la tot ce se va întâmpla sub lucrarea Duhului Sfânt.

„După înălțarea Domnului, ucenicii au realizat împlinirea promisiunii Sale. Scenele răstignirii, învierii și înălțării lui Hristos au fost o realitate vie pentru ei. Ei au văzut că profețiile s-au împlinit literalmente. Au cercetat Scripturile și au acceptat învățătura lor cu o credință și o asigurare necunoscute înain-

te. Au știut că Învățătorul divin era tot ce spusese că este. Pe măsură ce își povesteau experiența și înălțau iubirea lui Dumnezeu, inimile oamenilor se topeau și se supuneau, iar mulțimi întregi au crezut în Isus.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 664, 667 (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

b. Ce asigurare le-a dat Isus pentru a aduce speranță în toate timpurile? Ioan 14:13, 14.

Ioan 14:13-14: „Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.”

„Până atunci, ucenicii nu erau familiarizați cu resursele nelimitate și puterea Mântuitorului. El le-a spus: «Până acum nu ați cerut nimic în Numele Meu.» (Ioan 16:24). El le-a explicat că secretul succesului lor va fi în putere și har în Numele Său. El urma să fie prezent înaintea Tatălui pentru a face cererea în numele lor. El prezintă rugăciunea celui care cere în mod umil, ca dorința Sa proprie în favoarea aceluia suflet. Fiecare rugăciune sinceră este auzită în cer. Poate nu este exprimată cu fluentă, dar dacă inima este în ea, rugăciunea va urca la sanctuarul unde Isus slujește, iar El o va prezenta Tatălui fără vreun cuvânt stângaci sau bâlbâit, frumoasă și parfumată cu tămâia perfecțiunii Sale.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 667 (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

5. UN MOMENT SPECIAL

JOI, 31 IULIE

a. Descrieți momentul special pe care ucenicii l-au avut cu Isus, pe măsură ce El le explica legătura Sa cu Tatăl (Ioan 14:8–10) și cum putem și noi să trăim o astfel de comuniune cu cerul. Cântarea Cântărilor 2:3, 4.

Ioan 14:8-10: „Doamne”, I-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns.” Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu, dar: „Arată-ne pe Tatăl”? Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.”

Cântarea Cântărilor 2:3-4: „Ca un măr între copacii pădurii, așa este preaiubitul meu între tineri. Cu așa drag stau la umbra lui și rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele. El m-a dus în casa de ospăț și dragostea era steagul fluturat peste mine.”

„Când Hristos rostea aceste cuvinte [din Ioan 14:8–10], slava lui Dumnezeu strălucea pe chipul Lui, iar toți cei prezenți simțeau o teamă sfântă, ascultându-L cu o atenție adâncă. Ei simțeau că inimile lor erau mai hotărât atrase spre El, și pe măsură ce erau atrași de Hristos în dragoste mai mare,

erau atrași și unii către alții. Ei simțeau că cerul era foarte aproape de ei, și cuvintele la care ascultau erau un mesaj pentru ei din partea Tatălui ceresc.”

— *Comentarii Biblice* [Comentarii E. G. White], vol. 5, p. 1142 (Ioan 13).

„Sunt mulți creștini care se prefac a fi credincioși și care sunt neliniștiți și deprimați, mulți care sunt atât de ocupați cu activitățile lor, încât nu găsesc timp să se odihnească liniștiți în promisiunile lui Dumnezeu, care se comportă de parcă nu și-ar putea permite să aibă pace și liniște. Pentru toți aceștia, invitația lui Hristos este: ‘Veniți la Mine... și vă voi da odihnă.’

„Să ne întoarcem de la drumurile prăfuite și fierbinți ale vieții și să ne odihnim la umbra iubirii lui Hristos. Aici obținem putere pentru luptă. Aici învățăm cum să micșorăm truda și grijile și cum să vorbim și să cântăm spre lauda lui Dumnezeu. Fie ca cei oboșiți și împovărați să învețe de la Hristos lecția încrederii liniștite. Ei trebuie să stea la umbra Lui dacă vor să fie posesorii păcii și odihnei Sale.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 7, pp. 69, 70 (*Înalta chemare a lucrătorilor noștri din sanatorii*).

„Când poporul Domnului este plin de blândețe și tandrețe, ei vor realiza că stindardul Lui ridicat deasupra lor este iubirea, iar fructul Lui va fi dulce pentru gustul lor. Ei vor face un cer aici jos în care să se pregătească pentru cerul de sus.” — *Ibid.*, p. 131 (*O lucrare rea*).

ÎNTREBĂRI PENTRU REVIZUIRE PERSONALĂ VINERI, 1 AUGUST

1. Cum pot evita capcana în care a căzut Petru?
2. În lumina promisiunii lui Hristos de a-mi pregăti o locuință, care este datoria mea pe pământ?
3. Cum sunt capabil să îndeplinesc lucrările lui Isus?
4. Cum i-a mângâiat Isus pe ucenici când au auzit despre plecarea Sa?
5. Ce înseamnă pentru Isus „lucruri mai mari” de făcut — și cum?

Făgăduința Duhului Sfânt

VERSET DE MEMORAT: „Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.” (Faptele Apostolilor 5:32)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, pp. 19–23; (*Puterea făgăduită*) *Istoria faptelor apostolilor*, pp. 47–56 (cap. 5: *Darul Duhului*).

„Promisiunea Duhului Sfânt nu este limitată la vreo epocă sau rasă. Hristos a declarat că influența divină a Duhului Său avea să fie cu urmașii Săi până la sfârșit.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 49 (cap. 5: *Darul Duhului*).

1. ASCULTAREA — RODUL CREDINȚEI

DUMINICĂ, 3 AUGUST

a. Atunci când Îl primesc pe Isus prin credință, ce primesc creștinii în inimile lor? **Romani 5:1–5**

Romani 5:1-5: „Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.”

b. Cum se manifestă dragostea lui Hristos în viața credinciosului? **Ioan 14:15, 21; 1 Ioan 2:3**

Ioan 14:15, 21: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele... ²¹Cine are poruncile Mele și le păzește acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.”

1 Ioan 2:3: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.”

„[Hristos] îi mântuiește pe oameni nu în păcat, ci de păcat; iar cei care Îl iubesc își vor arăta dragostea prin ascultare.

„Toată ascultarea adevărată vine din inimă. A fost o lucrare din inimă și în cazul lui Hristos. Iar dacă vom consimți, El Se va identifica atât de mult cu gândurile și scopurile noastre, ne va contopi inimile și mințile în conformitate cu voia Sa, încât, atunci când Îl vom asculta poruncile, nu vom face altceva decât să ne urmăm propriile impulsuri. Voința, rafinată și sfințită, va găsi cea mai mare plăcere în a îndeplini serviciul Lui. Când Îl cunoaștem pe Dumnezeu așa cum este privilegiul nostru să-L cunoaștem, viața noastră va fi o viață de ascultare continuă. Prin aprecierea caracterului lui Hristos, prin comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va deveni urât pentru noi.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 668 (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

2. O NEVOIE ESENȚIALĂ

LUNI, 4 AUGUST

a. Pe cine a promis Isus că va trimite pentru a mângâia pe ucenici? Ioan 14:16–18

Ioan 14:16-18: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.”

„Încă de la începutul lucrării de răscumpărare, El [Duhul Sfânt] a lucrat asupra inimilor oamenilor. Dar, cât timp Hristos era pe pământ, ucenicii nu dorișeră un alt ajutor. Abia după ce aveau să fie lipsiți de prezența Sa, aveau ei să simtă nevoia Duhului Sfânt, și atunci El avea să vină.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 669 (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

b. Cum avea Hristos să „trăiască” în inimile ucenicilor? Ioan 14:19–23

Ioan 14:19-23: „Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi. În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi. Cine are poruncile Mele și le păzește acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” Iuda, nu Iscarioteanul, I-a zis: „Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă, și nu lumii?” Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.”

„Duhul Sfânt este reprezentantul lui Hristos, dar lipsit de personalitatea umană și independent de ea. Împiedicat de natura umană, Hristos nu putea să fie personal în fiecare loc. De aceea era spre folosul lor ca El să meargă la Tatăl și să trimită Duhul ca succesor al Său pe pământ. Nimeni nu mai putea avea astfel vreun avantaj datorită locației sale sau a contactului personal cu Hristos. Prin Duhul, Mântuitorul avea să fie accesibil tuturor. În acest sens, El avea să fie mai aproape de ei decât dacă nu S-ar fi înălțat la cer. [...]

Isus vedea viitorul ucenicilor Săi. Îl vedea pe unul dus la eșafod, pe altul la cruce, pe altul exilat printre stâncile pustii ale mării, iar pe alții persecutați și omorâți. I-a încurajat cu promisiunea că, în orice încercare, El va fi cu ei. Această promisiune nu și-a pierdut nimic din putere. Domnul cunoaște totul despre slujitorii Săi credincioși care, pentru Numele Său, se află în închisori sau sunt exilați în locuri pustii. El îi mângâie cu prezența Sa. Când, pentru adevăr, credinciosul este adus înaintea tribunalelor nedrepte, Hristos este lângă el. Toate ocările care cad asupra lui, cad asupra lui Hristos. Hristos este osândit din nou în persoana ucenicului Său. Când cineva este întemnițat, Hristos îi învâluie inima cu dragostea Sa. [...]

În orice timp și în orice loc, în toate durerile și suferințele, când viitorul pare întunecat și neliniștitor, iar noi ne simțim neputincioși și singuri, Mângâietorul va fi trimis ca răspuns la rugăciunea credinței. Împrejurările ne pot despărți de orice prieten pământesc; dar nicio împrejurare, nicio distanță nu ne poate despărți de Mângâietorul ceresc. Oriunde ne-am afla, oriunde am merge, El este întotdeauna la dreapta noastră pentru a ne sprijini, susține, întări și încuraja.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 669, 670 (cap. 73).

3. ÎNVĂȚĂTORUL

MARȚI, 5 AUGUST

a. Cum avea să influențeze Mângâietorul memoria și înțelegerea ucenicilor? Ioan 14:26

Ioan 14:26: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.”

„[Ucenicii] nu înțelegeau valoarea Scripturilor pe care le prezenta Hristos. Multe dintre lecțiile Sale păreau aproape pierdute pentru ei. Isus a văzut că ei nu pătrundeau adevăratul înțeles al cuvintelor Sale. Cu compasiune, a promis că Duhul Sfânt le va aduce aminte aceste cuvinte. Și mai lăsase nespuse multe lucruri, care nu puteau fi încă înțelese de ucenici. Și acestea urma să le fie descoperite de către Duhul. Duhul avea să le trezească înțelegerea, pentru ca ei să poată aprecia lucrurile cerești. ‘Când va veni El, Duhul adevărului,’ a spus Isus, ‘vă va călăuzi în tot adevărul.’” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 670, 671.

b. Ce altceva avea să facă Mângâietorul în favoarea adevăraților urmași ai lui Hristos? Ioan 16:12–14

Ioan 16:12-14: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.”

„Dacă există un adevăr pe care nu-l înțelegeți sau cu care nu sunteți de acord, cercetați, comparați Scriptură cu Scriptură, săpați adânc în mina Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să vă aduceți pe voi înșivă și păreri voastre pe altarul lui Dumnezeu, să lepădați ideile preconcepute și să permiteți Duhului Ceresc să vă călăuzească în tot adevărul.” — *Solii alese*, vol. 1, pp. 412, 413 (*Lucrarea specială a lui Ellen G. White*).

„Nu putem înțelege sau aprecia corect revelația divină fără ajutorul aceluia Duh prin care a fost dat cuvântul.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 241 (*Unitatea creștină*).

„Ispitele par adesea de neînving pentru că, din neglijența rugăciunii și a studiului Bibliei, cel ispitit nu-și poate aminti repede făgăduințele lui Dumnezeu și nu-L poate înfrunta pe Satan cu armele Scripturii. Însă, îngerii sunt în jurul celor care sunt dispuși să fie învățați în lucrurile divine; și, în timpul nevoii mari, ei le vor aduce aminte tocmai acele adevăruri de care este nevoie. Astfel, ‘când va năvăli vrăjmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă.’ (Isaia 59:19)

Isus le-a promis ucenicilor Săi: ‘Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte tot ce v-am spus Eu.’ (Ioan 14:26). Dar învățăturile lui Hristos trebuie mai întâi să fi fost acumulate în minte, pentru ca Duhul lui Dumnezeu să ni le poată aminti în timpul primejdiei.” — *Tragedia veacurilor*, pp. 599, 600 (cap. 37: *Scripturile, o apărare sigură*).

4. O MOȘTENIRE DE PACE

MIERCURI, 6 AUGUST

a. Ce făgăduință minunată le-a dat Isus credincioșilor Săi — o promisiune de mare ajutor în vremuri de strămtorare? Ioan 14:27–29

Ioan 14:27-29: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte. Ați auzit că v-am spus: „Mă duc, și Mă voi întoarce la voi.” Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: „Mă duc la Tatăl”; căci Tatăl este mai mare decât Mine. Și v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se vor întâmpla, să credeți.”

„În discursul Său către ucenici, Isus nu a făcut nicio aluzie tânguitoare la suferințele și moartea Sa. Ultima Lui moștenire pentru ei a fost o moștenire de pace.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 672 (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

„[Ioan 14:27 citat.] Această pace nu este pacea care vine prin confortarea cu lumea. Hristos nu a cumpărat niciodată pacea prin compromis cu răul. Pacea pe care Hristos a lăsat-o ucenicilor Săi este una lăuntrică, nu exterioară, și trebuia să rămână mereu cu martorii Săi în mijlocul luptelor și conflictelor.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 84 (cap. 8: *Înainte sinedriului*).

„Istoria adevărului a fost întotdeauna o cronică a luptei dintre bine și rău. Proclamarea Evangheliei a fost întotdeauna dusă mai departe în această lume în fața opoziției, a pericolului, a pierderilor și a suferinței.

Care a fost tăria celor care în trecut au suferit persecuție pentru Hristos? A fost unirea cu Dumnezeu, unirea cu Duhul Sfânt, unirea cu Hristos. Ocară și persecuția i-au despărțit pe mulți de prietenii lor pământești, dar niciodată de dragostea lui Hristos. Niciodată sufletul încercat de furtuni nu este mai mult iubit de Mântuitorul decât atunci când suferă ocară pentru adevăr. ‘Îl voi iubi,’ a spus Hristos, ‘și Mă voi arăta lui.’ (Ioan 14:21). Când, pentru adevăr, credinciosul este adus înaintea tribunalelor pământești, Hristos stă alături de el. Când este întemnițat, Hristos i Se descoperă și îi mângâie inima cu dragostea Sa.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 85 (cap. 8. Înaintea sinedriului)

b. La finalul misiunii Sale, ce a putut Isus să afirme despre Sine? Ioan 14:30

Ioan 14:30: „Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine.”

„Satan găsește în inimile oamenilor un punct în care poate câștiga un loc; este întreținută vreo dorință păcătoasă, prin care ispitele lui își pot exercita puterea. Dar Hristos a declarat despre Sine: ‘Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine.’ Furtunile ispitei s-au abătut asupra Lui, dar nu L-au putut abate de la ascultarea față de Dumnezeu.” — *Comentariile Biblice AZS* [E. G. White], vol. 7, p. 927.

5. PACEA LUI HRISTOS

JOI, 7 AUGUST

a. Doar prin ce mijloc putem avea pace cu Dumnezeu? Ioan 16:33; Efeseni 2:13, 14

Ioan 16:33: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”

Efeseni 2:13, 14: „Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea.”

„Prin propria noastră putere este imposibil să respingem cerințele naturii noastre căzute. Pe acest canal, Satan va aduce ispita asupra noastră. Hristos știa că vrăjmașul va veni la fiecare ființă omenească, profitând de slăbiciunile moștenite și prin insinuările sale înșelătoare va prinde în cursă pe toți cei a căror încredere nu este în Dumnezeu. Și, trecând pe calea pe care trebuie să umble omul, Domnul nostru a pregătit drumul ca noi să putem birui. Nu este voia Sa ca noi să fim dezavantajați în lupta cu Satan. El nu vrea să fim

intimidați și descurajați de atacurile șarpelui. ‘Îndrăzniți,’ spune El, ‘Eu am biruit lumea.’ (Ioan 16:33).” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 122 (cap. 12: *Ispitirea lui Isus*).

b. Ce se cere de la credinciosul care dorește să aibă pace cu Dumnezeu? Psalmii 119:165; Care va fi experiența unui astfel de credincios? 1 Ioan 3:22

Psalmii 119:165: „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire.”

1 Ioan 3:22: „Și orice vom cere vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui.”

„Domnul ne va învăța datoria noastră la fel de bucuros cum o va învăța pe oricare altă persoană. Dacă venim la El cu credință, El ne va vorbi tainele Sale în mod personal. Inimile noastre vor arde adesea în noi când Cineva Se va apropia să comunice cu noi, așa cum a făcut cu Enoh. Cei care decid să nu facă nimic în nicio privință care L-ar putea supăra pe Dumnezeu, vor ști, după ce li vor prezenta cauza lor, exact ce cale să urmeze. Și ei vor primi nu doar înțelepciune, ci și putere. Puterea pentru ascultare și pentru slujire le va fi oferită, așa cum a promis Hristos.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 668 (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

ÎNTREBĂRI PENTRU REVIZUIRE PERSONALĂ VINERI, 8 AUGUST

1. Cum pot fi sigur că mă rog cu adevărat în Numele lui Hristos?
2. De ce ar trebui ca pacea lui Hristos să mă atragă mai mult decât pacea pe care o oferă lumea?
3. Cum pot experimenta mai mult din pacea lui Hristos?
4. Descrieți viața credinciosului care este în pace cu Dumnezeu.
5. Rezumați lucrarea Duhului Sfânt.

Isus, adevărata Viță

VERSET DE MEMORAT: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” (Ioan 15:5, ultima parte).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, pp. 353–355; vol. 1, pp. 248, 249 (*Integritatea în afaceri*).

„O unire cu Hristos printr-o credință vie este durabilă; orice altă unire trebuie să piară... Această unire ne costă ceva. Este o unire de dependență totală, în care trebuie să între o ființă mândră.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 5, p. 231 (*Un apel*).

1. FRAGILI ȘI DEPENDENȚI

DUMINICĂ, 10 AUGUST

a. Cu ce S-a comparat Isus și de ce? Ioan 15:1 (prima parte)

Ioan 15:1 pp.: „Eu sunt adevărata Viță.”

„În loc să aleagă palmierul grațios, cedrul măreț sau stejarul puternic, Isus ia vița cu mlădițele ei agățătoare ca simbol al Său. Palmierul, cedrul și stejarul stau singure. Nu au nevoie de sprijin. Dar vița se agață de spalier și astfel se urcă spre cer. Tot așa, Hristos, în umanitatea Sa, era dependent de puterea divină. ‘Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi’, a declarat El. (Ioan 5:30). — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 674, 675 (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

b. Ce altă lecție a dorit Isus să ilustreze prin viță? Ioan 15:1–3

Ioan 15:1-3: „Eu sunt adevărata Viță și Tatăl Meu este Vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce rod, El o taie, și pe orice mlădiță care aduce rod, o curățește, ca să aducă și mai mult rod. Acum voi sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l-am spus.”

„Evreii au considerat întotdeauna vița ca fiind cea mai nobilă dintre plante și un simbol pentru tot ceea ce este puternic, excelent și roditor. Israel fusese reprezentat ca o viță pe care Dumnezeu o plantase în Țara Făgăduinței. Evreii își bazau speranța mântuirii pe faptul că erau legați de Israel. Dar Isus spune: Eu sunt Adevărata Viță. Să nu credeți că printr-o legătură cu Israel puteți deveni părtași ai vieții lui Dumnezeu și moștenitori ai făgăduinței Sale. Numai prin Mine se primește viața spirituală.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 675 (cap. 73).

a. Ce condiție este esențială pentru o viață creștină roditoare?**Ioan 15:4**

Ioan 15:4: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine.”

„Legătura dintre mlădiță și viță, a spus El, reprezintă relația pe care trebuie să o aveți cu Mine. Lăstarul este altoit pe vița vie, iar fibră cu fibră, țesut cu țesut, el crește în trunchiul viței. Viața viței devine viața mlădiței. Tot astfel, sufletul mort în greșeli și păcate primește viață prin legătura cu Hristos. Prin credința în El ca Mântuitor personal, se formează această unire. Păcătosul își unește slăbiciunea cu puterea lui Hristos, goliciunea sa cu plinătatea Lui, fragilitatea sa cu tăria veșnică a Mântuitorului. Atunci el are mintea lui Hristos. Umanitatea lui Hristos a atins umanitatea noastră, iar umanitatea noastră a atins divinitatea. Astfel, prin lucrarea Duhului Sfânt, omul devine pătaș al naturii divine. El este primit în Cel Preaiubit.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 675 (cap. 73).

b. Ce se întâmplă cu o persoană care este despărțită de Hristos?**Ioan 15:6**

Ioan 15:6: „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă, apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard.”

„Această unire cu Hristos, odată formată, trebuie menținută... Nu este vorba de o atingere ocazională, nici de o legătură intermitentă. Mlădița devine parte a viței vii. Comunicarea vieții, puterii și rodirii de la rădăcină spre ramuri este neîntreruptă și constantă. Despărțită de viță, mlădița nu poate trăi. Tot așa, a spus Isus, nici voi nu puteți trăi despărțiți de Mine. Viața pe care ați primit-o de la Mine poate fi păstrată doar printr-o comuniune continuă. Fără Mine nu puteți birui niciun păcat și nu puteți rezista niciunei ispite.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 676 (cap. 73).

c. Cum se descoperă adevărata ucenicie? Ioan 15:4; 8:31; 13:35

Ioan 15:4: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod dacă nu rămâneți în Mine.”

Ioan 8:31: „Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei;”

Ioan 13:35: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

„Când oamenii sunt legați unii de alții, nu prin forță sau interes personal, ci prin dragoste, ei arată lucrarea unei influențe care este mai presus de orice influență omenească. Acolo unde există această unitate, este o dovadă că este restaurat în natura umană chipul lui Dumnezeu, că un nou principiu de viață a fost sădit. Se arată că există putere în natura divină de a se împotrivi agenților supranaturali ai răului și că harul lui Dumnezeu supune egoismul înăscut al inimii omenești.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 678 (cap. 73).

3. RĂMÂNAREA ÎN HRISTOS

MARȚI, 12 AUGUST

a. Care va fi rezultatul sigur al legăturii noastre continue cu Hristos? Ioan 15:5, 8

Ioan 15:5, 8: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă, căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit și voi veți fi astfel ucenicii Mei.”

„Rădăcina trimite hrana prin ramură până la cel mai mic lăstar. Tot astfel, Hristos comunică fluxul de putere spirituală fiecărui credincios. Atâta timp cât sufletul este unit cu Hristos, nu există pericol ca el să se veștejească sau să se degenereze...

Când trăim prin credință în Fiul lui Dumnezeu, roadele Duhului vor fi văzute în viața noastră; nu va lipsi niciuna.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 676 (cap. 73).

„Avem nevoie de Isus; lumina Lui, viața Lui, Duhul Său trebuie să fie ale noastre în mod continuu. Avem nevoie de El în fiecare oră. Și ar trebui să ne rugăm dimineața ca, așa cum soarele luminează peisajul și umple lumea cu lumină, tot astfel Soarele Neprihănirii să strălucească în cămărilor minții și inimii și să ne facă lumină în Domnul. Nu putem fi fără prezența Sa nici măcar un moment. Vrăjmașul știe când încercăm să acționăm fără Domnul nostru și atunci este gata să ne umple mintea cu sugestiile lui rele, pentru ca să cădem din statornicie; dar dorința Domnului este ca, clipă de clipă, să rămânem în El și astfel să fim desăvârșiți în El.” — *My life today*, p. 15.

„Toți cei care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal trebuie să demonstreze adevărul Evangheliei și puterea ei mântuitoare asupra vieții. Dumnezeu nu face nicio cerință fără să ofere mijloacele pentru împlinirea ei. Prin harul lui Hristos putem realiza tot ce Dumnezeu cere. Toate bogățiile cerului trebuie să fie descoperite prin poporul lui Dumnezeu.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 301 (cap. 23, subcap. Biserica de astăzi).

b. În ce condiții putem rămâne în dragostea lui Hristos? Ioan 15:9, 10; 1 Ioan 2:5

Ioan 15:9-10: „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.”

1 Ioan 2:5: „Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El.”

„Dumnezeu dorește să manifeste prin tine sfințenia, bunăvoința, compasiunea caracterului Său. Totuși, Mântuitorul nu le cere ucenicilor să se străduiască să aducă roadă. El le spune să rămână în El.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 677 (cap. 73).

„Marele scop al lui Dumnezeu în desfășurarea providenței Sale este de a-i încerca pe oameni, de a le oferi ocazia să-și dezvolte caracterul. Astfel, El dovedește dacă sunt ascultători sau neascultători față de poruncile Sale. Faptele bune nu cumpără dragostea lui Dumnezeu, ci ele dovedesc că posedăm acea dragoste.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 283 (cap. 22: A zice și a face).

4. STRĂPUNGerea PENTRU RESTAURARE MIERCURI, 13 AUGUST

a. Ce spune Isus despre cuvântul Său ca element de legătură dintre El și credincioși? Ioan 15:3, 7; 6:63

Ioan 15:3, 7: „Acum voi sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l-am spus. Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da.”

Ioan 6:63: „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.”

„Prin Cuvânt rămâne Hristos în urmașii Săi. Aceasta este aceeași legătură vitală care este reprezentată prin a mânca trupul Său și a bea sângele Său. Cuvintele lui Hristos sunt duh și viață. Primindu-le, primești viața Viței. Trăiești «cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu» (Matei 4:4). Viața lui Hristos în tine produce aceleași roade ca în El. Trăind în Hristos, lipindu-te de Hristos, fiind susținut de Hristos, trăgând hrană din Hristos, aduci roade după asemănarea lui Hristos.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 677 (cap. 73).

b. Descrieți cum un fel de „chirurgie” spirituală ne transformă motivele și atitudinile interioare atunci când ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu. Evrei 4:12; Psalmii 51:10

Evrei 4:12: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”

Psalmi 51:10: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeuule, pune în mine un duh nou și statornic!”

„Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să dea o mărturie clară, care va tăia inima firească și va dezvolta caracterul.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 249 (cap. 50: *Experiență personală*).

„Biblia... este vocea lui Dumnezeu care vorbește în fiecare zi sufletului... Lucrarea Duhului Sfânt este de a lumina înțelegerea întunecată, de a topi inima egoistă, de piatră, de a supune păcătosul răzvrătit și de a-l salva de influențele corupătoare ale lumii. Rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi a fost: «Sfințește-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul.» Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, străpunge inima păcătosului și o taie în bucăți.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 4, p. 441 (subcap. *Pastori tineri*)

„În toți cei care se vor supune Duhului Sfânt trebuie să fie implantat un nou principiu de viață; chipul pierdut al lui Dumnezeu trebuie să fie restaurat în omenire.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 96 (cap. 7: *Asemenea aluatului*).

„Pe măsură ce [poporul flămând și însetat al lui Dumnezeu] se hrănește cu Cuvântul Său, ei descoperă că acesta este duh și viață. Cuvântul distruge natura firească, pământească, și dă o viață nouă în Hristos Isus. Duhul Sfânt vine în suflet ca Mângâietor. Prin lucrarea transformatoare a harului Său, chipul lui Dumnezeu este reprodus în ucenic; el devine o făptură nouă. Dragostea ia locul urii, iar inima primește asemănarea divină. Aceasta înseamnă să trăiești «cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu».” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 391 (cap. 41: *Criza din Galilea*).

5. A FI ARS SAU CURĂȚAT?

JOI, 14 AUGUST

a. Ce va face Hristos cu cel ce pretinde că este în El, dar nu aduce roade? Ioan 15:2 (prima parte)

Ioan 15:2 p.p.: „Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce rod, El o taie.”

„În timp ce altoiul este unit în exterior cu vița, poate să nu existe o legătură vitală. Atunci nu va exista nici creștere, nici rodire. Tot astfel, poate exista o aparentă conexiune cu Hristos, fără o unire reală cu El prin credință. O mărturisire a religiei plasează pe oameni în biserică, dar caracterul și comportamentul arată dacă sunt în legătură cu Hristos. Dacă nu aduc niciun rod, sunt ramuri false. Separarea lor de Hristos implică o ruină la fel de completă ca aceea reprezentată de o ramură moartă.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 676 (cap. 73).

b. Ce face Isus cu ramurile care rămân în El? Ioan 15:2 (ultima parte)

Ioan 15:2 u.p.: „Și pe orice mlădiță care aduce rod, o curăță, ca să aducă și mai mult rod.”

„Cu o tandrețe solemnă, Isus a explicat scopul lucrătorului viei. Tăierea va provoca durere, dar Tatăl este Cel care folosește cuțitul. El nu lucrează cu o mână nepăsătoare sau cu o inimă indiferentă. Sunt ramuri care se târăsc pe pământ; acestea trebuie desprinse de sprijinul pământesc de care s-au agățat cu cârceii lor. Ele trebuie să se ridice spre cer și să-și găsească sprijinul în Dumnezeu. Frunzișul excesiv care absoarbe seva vitală în detrimentul rodului trebuie tăiat. Creșterea inutilă trebuie îndepărtată pentru a face loc razelor vindecătoare ale Soarelui Neprihănirii. Lucrătorul viei îndepărtează creșterea dăunătoare pentru ca rodul să fie mai bogat și mai abundent.”
— *Hristos, Lumina lumii*, p. 677.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 15 AUGUST

1. Cum să rămân în Hristos?
2. Cum pot fi mai receptiv la beneficiile „foarfecilor de curățare” ale Lui?
3. Care va fi rezultatul acestei „curățări” în viața mea?
4. De ce folosește Hristos vița pentru a ilustra această legătură?
5. Care este baza unei vieți creștine roditoare?

Dragostea frățească

VERSET DE MEMORAT: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” (Ioan 13:34)

Recomandare pentru studiu: *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 376–389

(cap. 27: *Cine este aproapele meu?*)

„Toți cei care sunt pătrunși de Duhul Său vor iubi așa cum a iubit El. Același principiu care L-a condus pe Hristos îi va conduce și pe ei în toate relațiile lor unii cu alții.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 678 (cap. 27).

1. O PORUNCĂ NOUĂ

DUMINICĂ, 17 AUGUST

- a. Cât de multă dragoste a demonstrat Marele Exemplu și ce semnificație are aceasta pentru urmașii Săi? Ioan 13:1 (ultima parte); 15:13**

Ioan 13:1 u.p.: „Și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt.”

Ioan 15:13: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.”

„Cât de largă, cât de deplină este această dragoste! Ucenicii trebuiau să se iubească unii pe alții așa cum îi iubise Hristos. Aceasta trebuia să fie mărțuria lor pentru lume că Hristos era format în ei, nădejdea slavei. Atunci ucenicii nu au înțeles partea nouă a acelei porunci; dar după suferințele lui Hristos, după răstignirea, învierea și înălțarea Sa la cer, au început să înțeleagă ce cuprindea dragostea lui Dumnezeu și ce fel de dragoste trebuiau să manifeste unii față de alții. După ce Duhul Sfânt a venit peste ei în ziua Cincizecimii, acea dragoste a fost descoperită.” — *The Signs of the Times*, 20 octombrie 1898.

- b. Care este primul rod al Duhului Sfânt și care sunt dovezile că acest rod se desăvârșește în noi? Galateni 5:22; 1 Ioan 4:11–13; 3:18**

Galateni 5:22: „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia...”

1 Ioan 4:11-13: „Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu;

dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi. Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său.”

1 Ioan 3:18: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.”

„Desăvârșirea caracterului creștin se atinge atunci când impulsul de a ajuta și binecuvânta pe alții izvorăște constant dinăuntru.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 551 (cap. 54: *Un martor credincios*).

2. O PORUNCĂ NOUĂ (CONTINUARE)

LUNI, 18 AUGUST

a. În ce sens a numit Hristos dragostea frățască „o poruncă nouă”?
Ioan 13:34

Ioan 13:34: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.”

„Pentru ucenici, această poruncă era nouă; căci ei nu se iubeau unii pe alții așa cum îi iubise Hristos. El a văzut că idei și impulsuri noi trebuiau să-i călăuzească, că principii noi trebuiau practicate de ei; prin viața și moartea Sa, aveau să primească o nouă concepție despre dragoste. Porunca de a se iubi unii pe alții căpăta un nou înțeles în lumina jertfei de Sine. Întreaga lucrare a harului este un serviciu continuu de dragoste, de efort dezinteresat și jertfitor. În fiecare clipă a șederii lui Hristos pe pământ, dragostea lui Dumnezeu curgea din El în șuvoaie de neoprit. Toți cei care sunt pătrunși de Duhul Său vor iubi așa cum a iubit El. Același principiu care L-a condus pe Hristos îi va conduce și pe ei în toate relațiile lor unii cu alții.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 677–678 (cap. 56: *Să nu vi se tulbure inima*).

b. Ce dovedește că suntem fii ai lui Dumnezeu și prietenii lui Hristos?
Romani 8:14; 1 Ioan 3:10

Romani 8:14: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.”

1 Ioan 3:10: „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său.”

„Religia constă în a împlini cuvintele lui Hristos; nu pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu, ci pentru că, deși nevrednici, am primit darul iubirii Sale. Hristos pune mântuirea omului în relație nu cu simpla mărturisire de credință, ci cu credința care se manifestă prin fapte de neprihănire. Se așteaptă acțiune, nu doar cuvinte, din partea urmașilor lui Hristos. Prin acțiune se for-

mează caracterul. 'Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.' (Romani 8:14). Nu cei a căror inimă este doar atinsă de Duhul, nu cei care doar din când în când îi cedează influenței, ci cei care sunt călăuziți de Duhul sunt fiii lui Dumnezeu." — *Cugetări de pe Muntele Fericităților*, pp. 149, 150 (cap. 6, subcap.: „*Ea nu s-a prăbușit...*”).

„Caracterul și dispoziția urmașilor lui Hristos vor fi asemenea Stăpânului lor. El este modelul, exemplul sfânt și desăvârșit oferit pentru a fi imitat de creștini. Adevărații Săi urmași își vor iubi frații și vor fi în armonie cu ei. Își vor iubi aproapele, după cum Hristos le-a dat exemplul, și vor fi gata de orice sacrificiu dacă astfel pot convinge sufletele să renunțe la păcat și să se întoarcă la adevăr.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 3, pp. 58, 59 (*Lucrători pentru Dumnezeu*).

3. UN TITLU SPECIAL

MĂRȚI, 19 AUGUST

a. Ce titlu le oferă Isus credincioșilor Săi, și de ce? Ioan 15:15, 14

Ioan 15:15, 14: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu. Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu.”

„Hristos spune: 'Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu.' Aceasta este condiția impusă; acesta este testul care dovedește caracterul oamenilor.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 4, p. 188 (*Mustrări necesare*).

„Prezentul este un timp de privilegiu solemn și de încredere sfântă pentru slujitorii lui Dumnezeu. Dacă aceste responsabilități sunt păzite cu credincioșie, mare va fi răsplata slujitorului credincios când Stăpânul va spune: 'Dă socoteală de isprăvnicia ta.' Osteneala stăruitoare, lucrarea altruistă, efortul răbdător și perseverent vor fi răsplătite din belșug; Isus va spune: De acum nu vă mai numesc robi, ci prieteni, oaspeți. Aprobarea Stăpânului nu este dată datorită măreției lucrării îndeplinite, sau pentru că au fost obținute multe lucruri, ci pentru credincioșia manifestată chiar și în câteva lucruri. Nu marile rezultate pe care le atingem contează în fața lui Dumnezeu, ci motivele din care acționăm. El prețuiește bunătatea și credincioșia mai presus de mărimea lucrării realizate.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 2, pp. 510, 511 (*Cuvânt către pastori*).

b. Cu ce scop ne-a ales Isus și ce responsabilități vin odată cu acest privilegiu? Ioan 15:16, 17

Ioan 15:16-17: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea. Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții.”

„Mântuitorul nostru a arătat față de noi o iubire pe care dragostea omenească nu o poate egala. Când eram zdrobiți și pe moarte, El a avut milă de noi. Nu a trecut pe alături, lăsându-ne neajutorați și fără speranță, să pierim. Nu a rămas în căminul Său sfânt și fericit, unde era iubit de toată oștirea cerească. El a văzut marea noastră nevoie, a luat cazul nostru asupra Sa și și-a identificat interesele cu ale omenirii. A murit pentru a-Și salva vrăjmașii. S-a rugat pentru ucigașii Săi. Arătând spre propriul Său exemplu, le spune urmașilor Săi: ‘Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții;’ ‘așa cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.’ (Ioan 15:17; 13:34).” — *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 381, 382 (cap. 27: *Cine este aproapele meu?*).

„Putem pretinde că suntem urmașii lui Hristos, putem pretinde că avem încredere în orice adevăr din cuvântul lui Dumnezeu; dar aceasta nu-i va face niciun bine aproapelui nostru, dacă credința noastră nu este trăită în viața de zi cu zi.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 383 (cap. 27).

4. PRIGONIȚI DE LUME

MIERCURI, 20 AUGUST

a. Ce face lumea prietenilor lui Hristos? Și de ce? Ioan 15:18, 19

Ioan 15:18-19: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.”

„Când oamenii sunt uniți, nu prin constrângere sau interes personal, ci prin dragoste, ei arată lucrarea unei influențe care este deasupra oricărei influențe omenești. Acolo unde există această unitate, este o dovadă că chipul lui Dumnezeu este restaurat în omenire, că în natura umană este restaurat un nou principiu de viață. Arată că există putere în natura divină pentru a se împotrivi agenților supranaturali ai răului și că harul lui Dumnezeu supune egoismul înăscut al inimii omenești.

Această dragoste, manifestată în biserică, va stârni cu siguranță mânia lui Satan. Hristos nu a trasat pentru ucenicii Săi o cale ușoară.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 678 (cap. 73).

b. De ce a fost prigonit Hristos de către lume și de ce sunt și urmașii Săi prigonți? Ioan 3:19, 20; 15:20, 21

Ioan 3:19-20: „Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.”

Ioan 15:20-21: „Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: ‘Robul nu este mai mare decât stăpânul său.’ Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă

vor prizoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.”

„Între neprihănire și păcat, între dragoste și ură, între adevăr și minciună, există un conflict ireprimabil. Când cineva prezintă dragostea lui Hristos și frumusețea sfințeniei, el atrage de sub stăpânirea lui Satan suflete, iar prințul răului este stârnit să se împotrivescă. Prigoana și ocara îi așteaptă pe toți cei care sunt pătrunși de Duhul lui Hristos. Caracterul prigoanei se schimbă odată cu vremurile, dar principiul — duhul care o susține — este același care i-a ucis pe aleșii Domnului încă din zilele lui Abel.” — *Cugetări de pe Muntele Fericiilor*, p. 29 (subcap. *Ferice de cei prizoniți*).

„Adevărul lui Dumnezeu nu a fost niciodată popular în lume. Inima firească este întotdeauna împotriva adevărului. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că trebuie să renunțăm la dragostea de lume, la mândria inimii și la orice lucru care tinde spre idolatrie, pentru a putea fi urmașii Omului de pe Calvar. Cei care ascultă de adevăr nu vor fi niciodată iubiți și onorați de lume. Din gura Învățătorului divin, care a umblat în smerenie printre fiii oamenilor, s-au auzit cuvintele: Oricine vrea să fie ucenicul Meu, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Da, să-L urmărim pe Exemplul nostru. Căuta El laudele și onoarea oamenilor? O, nu! Atunci, vom căuta noi onoare sau laude de la oamenii lumii?

Cei care nu-L iubesc pe Dumnezeu nu vor iubi nici pe copiii lui Dumnezeu. Ascultați cuvintele învățăturii cerești: Vai de voi când toți oamenii vor vorbi de bine despre voi!” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 2, p. 491 (*O amăgire în acceptarea lui Hristos*).

5. DRAGOSTEA DIVINĂ ÎN VIAȚA CREDINCIOȘILOR JOI, 21 AUGUST

a. Cum face apostolul Pavel distincția între dragostea creștină falsă și cea autentică? 1 Corinteni 13:1–8

1 Corinteni 13:1-8: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.”

„Oricât de înaltă ar fi mărturisirea de credință, acela a cărui inimă nu este plină de dragoste pentru Dumnezeu și pentru semenii săi nu este un adevărat ucenic al lui Hristos. Chiar dacă ar avea o mare credință și ar avea puterea de a face minuni, fără dragoste, credința lui nu ar avea nicio valoare. Ar putea da dovadă de o mare generozitate; dar dacă, din alt motiv decât dragostea autentică, și-ar da toate bunurile ca să hrănească pe cei săraci, fapta aceasta nu l-ar face plăcut înaintea lui Dumnezeu. Din zel, ar putea chiar să moară ca martir, dar dacă nu este călăuzit de dragoste, el ar fi privit de Dumnezeu ca un entuziast rătăcit sau ca un ipocrit ambițios.” — *Istoria faptelor apostolilor*, pp. 318, 319 (cap. 30: *Chemarea la o treaptă mai înaltă*).

b. Ce trebuie să înțelegem despre trăsăturile laudate de Hristos în Apocalipsa 3:10–12, precum și despre promisiunile făcute celor ce le posedă?

Apocalipsa 3:10-12: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer, de la Dumnezeu Meu, și Numele Meu cel nou.”

„Hainele curate și sfinte nu sunt pregătite pentru a fi puse de cineva după ce a intrat pe porțile cetății. Toți cei care vor intra vor purta haina neprihănirii lui Hristos și numele lui Dumnezeu va fi văzut pe frunțile lor. Acest nume este simbolul pe care apostolul l-a văzut în viziune și semnifică supunerea minții față de o ascultare inteligentă și loială de toate poruncile lui Dumnezeu. Nu va exista nicio acoperire a păcatelor și greșelilor pentru a ascunde diformitatea caracterului; nu vor exista haine pe jumătate spălate, ci toate vor fi curate și fără pată.” — *The Youth's Instructor*, 18 august 1886.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

VINERI, 22 AUGUST

1. Ce calități ale dragostei divine vrea Hristos să dezvolte în mine?
2. Ce mă împiedică să primesc pe deplin dragostea altruistă a lui Hristos?
3. Cum poate porunca lui Hristos să fie nouă pentru mine?
4. De ce nu ar trebui să mă mir de persecuție?
5. Descrie binecuvântările făgăduite credincioșilor din perioada Filadelfiei.

Misiunea Duhului Sfânt

VERSET DE MEMORAT: „Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” (Ioan 16:8)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 8, pp. 14–23
(subcap. Misiunea; subcap. Puterea făgăduită).

„Prin Scripturi, Duhul Sfânt vorbește minții și întipărește adevărul în inimă. Astfel El demască eroarea și o alungă din suflet. Prin Duhul adevărului, lucrând prin Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos își supune Lui Însuși poporul ales.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 671 (cap. 73).

1. „NU VĂ VOI LĂSA ORFANI”

DUMINICĂ, 24 AUGUST

a. Cu ce dificultăți aveau să se confrunte ucenicii după înălțarea lui Hristos? Ioan 16:1–3

Ioan 16:1-3: „V-am spus aceste lucruri pentru ca ele să nu fie pentru voi un prilej de cădere. Au să vă dea afară din sinagogi, ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine.”

„Domnul știe totul despre slujitorii Săi credincioși care, de dragul Său, zac în închisori sau sunt exilați pe insule pustii. El îi mângâie cu prezența Sa personală. Când, de dragul adevărului, credinciosul stă în fața tribunalelor nedrepte, Hristos stă alături de el. Toate ocările care cad asupra lui, cad și asupra lui Hristos. Hristos este condamnat din nou în persoana ucenicului Său. Când cineva este închis între zidurile închisorii, Hristos îi umple inima cu dragostea Sa.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 669 (cap. 73).

b. Ce le-a fost asigurat ucenicilor — și cum? Ioan 14:18; 15:26

Ioan 14:18: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.”

Ioan 15:26: „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.”

„[Hristos] a hotărât să-L dea pe Reprezentantul Său, a treia Persoană a Dumnezeirii. Acest dar nu putea fi întrecut. Avea să dea toate darurile într-unul singur, și astfel Duhul divin — acea putere convertitoare, luminătoare și sfînșitoare — urma să fie darul Său.” — *My life today*, p. 36.

2. LUCRAREA MÂNGÂIETORULUI

LUNI, 25 AUGUST

a. Ce schimbare avea să aibă loc în relația dintre Hristos și urmașii Săi după înălțarea Sa? Ioan 16:7

Ioan 16:7: „Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.”

„De acum înainte, prin Duhul, Hristos urma să locuiască neîncetat în inimile copiilor Săi. Unirea lor cu El era mai strânsă decât atunci când era personal cu ei. Lumina, dragostea și puterea lui Hristos locuind în ei străluceau prin viețile lor.” — *Calea către Hristos*, p. 75 (cap. 8: Creșterea în Hristos).

b. Ce lucrare profundă avea Duhul Sfânt să facă în favoarea păcătoșilor? Ioan 16:8–11

Ioan 16:8–11: „Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul, fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea, fiindcă Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata, fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat.”

„Duhul este dat ca o putere regeneratoare, pentru a face eficientă mântuirea realizată prin moartea Răscumpărătorului nostru. Duhul caută constant să atragă atenția oamenilor asupra mării jertfe aduse pe crucea de la Calvar, să descopere lumii dragostea lui Dumnezeu și să deschidă sufletului convins de păcat comorile prețioase ale Scripturilor.

După ce aduce convingerea de păcat și pune înaintea minții standardul neprihănirii, Duhul Sfânt îndepărtează afecțiunile de la lucrurile pământești și umple sufletul cu dorință de sfințenie. ‘El vă va călăuzi în tot adevărul’ (Ioan 16:13), a declarat Mântuitorul. Dacă oamenii sunt dispuși să fie modelați, se va produce o sfințire a întregii ființe. Duhul va lua lucrurile lui Dumnezeu și le va imprima în suflet. Prin puterea Sa, calea vieții va fi atât de clară încât nimeni nu trebuie să greșească pe ea.” — *Istoria faptelor apostolilor*, pp. 52, 53 (cap. 5: Darul Duhului).

c. Ce altă misiune importantă avea Duhul Sfânt să împlinească înaintea lumii? Ioan 15:26

Ioan 15:26: „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.”

„Unirea dintre Duhul Sfânt și mărturia celor ce sunt martori vii este ceea ce are menirea de a avertiza lumea. Lucrătorul pentru Dumnezeu este agentul prin care comunicarea cerească este transmisă, iar Duhul Sfânt dă autoritate divină cuvântului adevărului.” — *Comentariile Biblice AZS* [Comentarii E.G. White], vol. 6, p. 1053.

3. MĂRTURISIND PENTRU HRISTOS

MARȚI, 26 AUGUST

a. Cine, pe lângă Duhul Sfânt, avea să mai mărturisească despre Hristos? Ioan 15:27; 1 Ioan 1:1–3. Cum?

Ioan 15:27: „Și voi de asemenea veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început.”

1 Ioan 1:1-3: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții – pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată –, deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.”

„Omul de afaceri își poate conduce afacerile într-un mod care să-L slăvească pe Stăpânul său, datorită credincioșiei sale. Dacă este un adevărat urmaș al lui Hristos, își va aduce religia în tot ceea ce face și le va arăta oamenilor spiritul lui Hristos. Muncitorul poate fi un reprezentant sânguin-cios și credincios al Celui care a muncit în mod umil în regiunile colinare ale Galileii. Oricine poartă numele lui Hristos ar trebui să lucreze în așa fel încât alții, văzând faptele sale bune, să fie îndemnați să-L slăvească pe Creatorul și Răscumpărătorul lor...”

Cu un spirit plin de dragoste putem îndeplini cele mai umile sarcini ale vieții ‘ca pentru Domnul’. (Coloseni 3:23). Dacă dragostea lui Dumnezeu este în inimă, ea va fi manifestată în viață. Dulcea mireasmă a lui Hristos ne va înconjura, iar influența noastră va înălța și va binecuvânta.” — *Calea către Hristos*, pp. 82, 83 (cap. 9: *Viața și faptele noastre*).

b. Ce promisiune specială pentru viitor le-a fost dată poporului lui Dumnezeu în timpurile Vechiului Testament prin profetul Ioel? Ioel 2:28, 29

Ioel 2:28-29: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa vise și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea.”

c. Când și cum a fost împlinită parțial această promisiune?
Faptele Apostolilor 2:1-7, 16-18

Faptele Apostolilor 2:1-7, 16-18: „În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc nu sunt galileeni?...¹⁶⁻¹⁸ Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: ‘În zilele de pe urmă», zice Dumnezeu, «voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa vise! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci.”

„Înălțarea lui Hristos la cer a fost semnalul că urmașii Săi aveau să primească binecuvântarea promisă. Pentru aceasta trebuiau să aștepte înaintea de a începe lucrarea lor. Când Hristos a pășit pe porțile cerești, a fost întronat în mijlocul adorației îngerilor. De îndată ce această ceremonie a fost încheiată, Duhul Sfânt a fost revărsat asupra ucenicilor în curgeri bogate, și Hristos a fost într-adevăr slăvit, chiar cu slava pe care o avusese alături de Tatăl din veșnicie. Revărsarea de la Cincizecime a fost comunicarea din partea cerului că întronarea Răscumpărătorului fusese împlinită. Conform promisiunii, El trimisese Duhul Sfânt din cer asupra urmașilor Săi ca semn că El primise, în calitate de preot și împărat, toată autoritatea în cer și pe pământ și că era Unsul peste poporul Său.” — *Istoria faptelor apostolilor*, pp. 38, 39 (cap. 4: Ziua cincizecimii).

4. ÎN ZILELE NOASTRE

MIERCURI, 27 AUGUST

a. Cum știm că promisiunea din Ioel 2:28-32 se aplică și nouă?
Faptele Apostolilor 3:19

Faptele Apostolilor 3:19: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare”

„Această promisiune ne aparține la fel de mult nouă cât le-a aparținut și lor și, cu toate acestea, cât de rar este ea prezentată înaintea poporului și menționată în biserică. Din cauza acestei tăceri cu privire la un subiect atât de important despre, ce promisiune cunoaștem mai puțin din punctul de vedere al împlinirii ei practice decât despre această bogată promisiune a darului

Duhului Sfânt, prin care se dă eficiență întregii noastre lucrări spirituale? Promisiunea Duhului Sfânt este menționată întâmplător în predicile noastre, este atinsă incidental și atât. Profețiile au fost discutate, doctrinele au fost explicate; dar ceea ce este esențial pentru biserică, ca să poată crește în putere și eficiență spirituală, pentru ca predicarea să aducă convingere și sufletele să fie convertite la Dumnezeu, a fost în mare măsură omis din efortul pastoral.” — *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 174 (*Puterea Duhului Sfânt așteaptă...*).

„Dacă membrii laici ai bisericii s-ar trezi să facă lucrarea pe care o pot face, mergând la luptă pe cheltuiala lor, fiecare văzând cât poate realiza în câștigarea de suflete pentru Isus, vom vedea mulți părăsind rândurile lui Satan pentru a sta sub steagul lui Hristos. Dacă poporul nostru va acționa conform luminii oferite în aceste câteva cuvinte de instrucțiune, vom vedea cu siguranță mântuirea lui Dumnezeu. Vor urma redeșteptări minunate. Păcătoșii vor fi convertiți și multe suflete vor fi adăugate bisericii. Când ne vom aduce inimile în unitate cu Hristos și viețile noastre în armonie cu lucrarea Sa, Duhul care a coborât peste ucenici în Ziua Cincizecimii va coborî și peste noi.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 8, p. 246 (subcap. *Membrii laici să pornească*).

b. Care ar trebui să fie preocuparea noastră principală astăzi și pentru ce ar trebui să ne rugăm cu ardoare Domnului? Ioan 16:12–14; Zaharia 10:1

Ioan 16:12-14: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.”

Zaharia 10:1: „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele și vă trimite o ploaie îmbelșugată pentru toată verdeța de pe câmp.”

„O, cât de mult avem cu toții nevoie de botezul Duhului Sfânt. Atunci vom lucra întotdeauna conform minții lui Hristos, cu bunătate, compasiune și simpatie, arătând dragoste față de păcătos, în timp ce urâm păcatul cu o ură desăvârșită.” — *Evanghelizare*, p. 369 (subcap. *Recâștigarea celor căzuți*).

„Este nevoie de o trezire în poporul lui Dumnezeu, pentru ca lucrarea Sa să poată fi înaintată cu putere. Avem nevoie de botezul Duhului Sfânt. Trebuie să înțelegem că Dumnezeu va adăuga în rândurile poporului Său oameni cu capacitate și influență, care trebuie să-și joace rolul în avertizarea lumii.” — *Evanghelizare*, pp. 558, 559 (*Lucrarea pentru oamenii înstăriți și cu influență*).

a. Cum trebuie să ne pregătim pentru revărsarea Duhului Sfânt în puterea ploii târzii? Osea 6:1–3

Osea 6:1-3: „Veniți să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănile. El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula și vom trăi înaintea Lui. Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!”

„Am văzut că mulți neglijau pregătirea atât de necesară și se uitau la vremea „înviorării” și a „ploii târzii” ca să-i pregătească să stea în ziua Domnului și să trăiască în prezența Lui. Oh, câți am văzut în timpul necazului fără adăpost! Ei neglijaseră pregătirea necesară; prin urmare, nu puteau primi învierea de care toți trebuie să aibă parte pentru a fi potriviți să trăiască în fața unui Dumnezeu sfânt. Cei care refuză să fie ciopliți de profeți și nu își curăță sufletele prin ascultarea întregului adevăr, și care sunt dispuși să creadă că starea lor este mult mai bună decât este de fapt, vor ajunge până la vremea căderii plăgilor și vor vedea atunci că aveau nevoie să fie ciopliți și pătrunși pentru zidirea lor. Dar nu va mai fi atunci timp pentru a face acest lucru și nu va fi niciun Mijlocitor care să le apere cauza înaintea Tatălui. Înainte de acest timp, declarația îngrozitor de solemnă a fost făcută: „Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cel ce este necurat, să fie necurat și mai departe; și cel ce este neprihănit, să fie neprihănit și mai departe; și cel ce este sfânt, să fie sfânt și mai departe.” Am văzut că nimeni nu poate avea parte de „înviorarea” decât cei care vor obține victoria asupra fiecărei ispitiri, asupra mândriei, egoismului, iubirii lumii și asupra fiecărui cuvânt și faptă greșite. De aceea, ar trebui să ne apropiem din ce în ce mai mult de Domnul și să căutăm cu sinceritate pregătirea necesară pentru a ne face potriviți să stăm în luptă în ziua Domnului. Să-și aducă aminte toți că Dumnezeu este sfânt și că nimeni în afară de ființele sfinte nu pot locui vreodată în prezența Lui.” — *Scrieri timpurii*, p. 71 (Pregătirea pentru sfârșit)

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ**VINERI, 29 AUGUST**

1. Ce lucrare face Duhul Sfânt în mine și cum vrea El să mă folosească într-o măsură mai mare ca instrument în mâinile lui Dumnezeu?
2. Ce ne-ar putea împiedica de la primirea Duhului Sfânt în plinătatea Lui?
3. Care este rolul meu în ajutarea bisericii mele să primească plinătatea Duhului?
4. Explicați funcțiile Duhului Sfânt pe pământ.
5. Descrieți aplicațiile profeției din Ioel 2:28–32.

Darul Sabatului Întâi

Sabat, 6 septembrie 2025

O școală în Mahoko, Rwanda

Republica Rwanda este o țară din Africa de Est, învecinată cu Tanzania, Republica Democrată Congo, Uganda și Burundi. Economia națiunii a crescut semnificativ începând cu anii 2000, datorită exporturilor de cafea și ceai, precum și prin producția agricolă, săpun, energie, apă îmbuteliată și altele. Cunoscută popular drept Țara celor o Mie de Coline, Rwanda atrage în ultimii ani tot mai mulți turiști prin frumusețea sa—mai ales datorită râurilor și lacurilor sale, inclusiv în apropierea orașului Mahoko, unde avem proiectul nostru pentru o școală.

Cu o populație de peste 13 milioane de locuitori, limbile vorbite aici sunt kinyarwanda (limba maternă), franceza, engleza (limba oficială vorbită de aproximativ 20%) și swahili. În rândul populației, 43,7% sunt catolici, 37,7% protestanți tradiționali, 11,8% adventiști de ziua a șaptea (menționați ca o categorie distinctă de ceilalți protestanți) și 2,0% musulmani, urmași de alte credințe.

În ciuda mărturisirii religioase răspândite aici, într-o lume din ce în ce mai decăzută, vedem o mare nevoie de a investi într-o educație temeinică a copiilor noștri. „Adevărata educație este o instruire misionară. Fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu este chemat să fie misionar; suntem chemați în slujba lui Dumnezeu și a semenilor noștri; iar scopul educației ar trebui să fie pregătirea noastră pentru această lucrare.” — *Divina vindecare*, p. 395 (*Adevărata educație*).

Copiii noștri sunt bombardati de lucrurile acestei lumi, iar a-i proteja de uneltele vrăjmașului este din ce în ce mai dificil. Ceea ce odinioară era greu accesibil este acum literalmente „lipit” de copiii noștri prin telefoanele „inteligente” și alte dispozitive. Cum ne putem pregăti pentru lucrarea de evanghelizare când propriii noștri copii nu pot fi pregătiți pentru ea? Avem o îngrijorare chiar mai mare deoarece copiii noștri, care învață în școlile de stat, sunt obligați să participe la cursuri în ziua Sabatului. Prin urmare, nevoia este urgentă.

Dat fiind că resursele noastre financiare sunt insuficiente, facem apel cu dragoste la frații și surorile noastre din întreaga lume să ne ajute prin donații pentru construcția acestei școli.

Când va fi strânsă colecta din prima zi de Sabat, vă rugăm să dați cu generozitate, pentru ca Dumnezeu să fie slăvit prin acest proiect școlar, aici, printre miile de coline. Este rugăciunea noastră ca Domnul să binecuvânteze din belșug darurile și pe cei care le oferă!

Frații și surorile voastre din Rwanda

Hristos Se roagă pentru ucenicii Săi (1)

VERSET DE MEMORAT: „Eu mă rog pentru ei; nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat, pentru că sunt ai Tăi. Tot ce este al Meu este al Tău, și ce este al Tău este al Meu – și Eu sunt proslăvit în ei.” (Ioan 17:9, 10)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 5, pp. 737–746 (subcap. *Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos*).

„Această rugăciune [din Ioan 17] este o lecție cu privire la mijlocirea pe care Mântuitorul avea să o facă dincolo de perdea, după ce marele Său sacrificiu pentru oameni, oferirea propriei Sale persoane, avea să fie încheiat.”
— *Comentariile Biblice AZS* [comentarii de E. G. White], vol. 5, p. 1145 (Ioan 17).

1. ULTIMA RUGĂCIUNE A LUI HRISTOS CU UCENICII SĂI 31 AUGUST

a. După ce Isus a terminat de dat instrucțiuni ucenicilor, ce a făcut El împreună cu ei pentru ultima dată? Ioan 17:1, 9

Ioan 17:1, 9: „După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine. Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu, pentru că sunt ai Tăi.”

„[Ioan 17:1–6 este citat.] Aceasta a fost ultima rugăciune a lui Hristos împreună cu ucenicii Săi. A fost rostită chiar înainte ca El să intre în Grădina Ghetsimani, unde urma să fie trădat și prins.” — *Comentariile Biblice AZS* [comentarii de E. G. White], vol. 5, p. 1145 (Ioan 17).

b. Ce revelează Hristos la începutul acestei rugăciuni? Ioan 17:1, 2

Ioan 17:1-2: „După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum l-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelorora pe care l i-ai dat Tu.”

„Capitolul al șaptesprezecelea din Ioan vorbește clar despre personalitatea lui Dumnezeu și a lui Hristos, precum și despre relația dintre Ei.” — *Comentariile Biblice AZS*, vol. 5, p. 1145.

„Studiați cu rugăciune capitolul 17 din Ioan. Acest capitol nu trebuie doar citit din nou și din nou; adevărurile lui trebuie să fie „mâncate” și asimilate.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 8, p. 80 (*Un apel către frații din Battle Creek*).

2. REZULTATELE CUNOAȘTERII LUI HRISTOS LUNI, 1 SEPTEMBRIE

a. Ce adevăr fundamental a rostit Isus ca temelie a vieții veșnice? Ioan 17:3

Ioan 17:3: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.”

„Cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum este revelată în Hristos, este cunoașterea pe care trebuie să o aibă toți cei care sunt mântuiți. Aceasta este cunoașterea care lucrează transformarea caracterului. Primind-o în viață, ea va recrea sufletul după chipul lui Hristos. Aceasta este cunoașterea pe care Dumnezeu îi invită pe copiii Săi să o primească, în comparație cu care tot restul este deșertăciune și nimicnicie.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 475 (cap. 45: *Scrisori din Roma*).

„Isus a spus: ‘Tatăl Însuși vă iubește.’ Dacă credința noastră este ancorată în Dumnezeu, prin Hristos, ea se va dovedi a fi ‘ca o ancoră a sufletului, tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdea, unde a intrat pentru noi Înaintemergătorul.’ Este adevărat că vor veni dezamăgiri; trebuie să ne așteptăm la necazuri; dar suntem chemați să-l încredințăm lui Dumnezeu toate lucrurile, mari și mici. El nu se încurcă din cauza mulțimii plângerilor noastre și nu este copleșit de greutatea poverilor noastre. Grijă Sa veghe-toare se extinde asupra fiecărei familii și înconjoară fiecare individ; El este preocupat de toate treburile și durerile noastre. Observă fiecare lacrimă; este mișcat de simțământul slăbiciunilor noastre. Toate necazurile și încercările care ne ating aici sunt îngăduite pentru a împlini planurile Sale de dragoste față de noi, ‘ca să fim părtași sfințeniei Sale’ și astfel să devenim participanți la plinătatea bucuriei care se găsește în prezența Lui.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 5, p. 742 (*Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos*).

b. Ce înseamnă să-L cunoaștem pe Hristos și care este rezultatul unei asemenea cunoașteri? Compară Osea 6:3 cu Ioan 17:3

Osea 6:3: „Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!”

Ioan 17:3: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.”

„Numai cunoscându-L pe Hristos Îl putem cunoaște pe Dumnezeu... A-L cunoaște pe Hristos în mod mântuitor înseamnă a fi vitalizat prin cunoașterea spirituală, a pune în practică cuvintele Lui. Fără aceasta, totul este lipsit de valoare.

Hristos a venit în această lume ca să-L descopere pe Tatăl. Ce răbdare, ce blândețe plină de milă, ce compasiune divină, ce tărie a scopului a manifestat El! Nu a dat înapoi și nu s-a descurajat. El era întruchiparea curăției, iar dragostea Sa nu avea egal. La fiecare pas a practicat lepădarea de sine și sacrificiul de sine. Prin moartea Sa, El a fost revelația împăcării dintre Dumnezeu și om.” — *Signs of the Times*, 27 ianuarie 1898.

„A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 22 (cap. 1: „Dumnezeu cu noi”).

3. TATĂL ȘI FIUL GLORIFICAȚI

MARȚI, 2 SEPTEMBRIE

a. În ce a constat viața lui Hristos pe pământ, în timpul lucrării Sale? Ioan 17:4

Ioan 17:4: „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.”

„În toate faptele pline de har pe care le-a făcut Isus, El a căutat să imprime în mintea oamenilor trăsăturile părintești și binevoitoare ale lui Dumnezeu. În toate lecțiile Sale, El a dorit să-i învețe pe oameni adevărul minunat că ‘atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.’ Isus a vrut ca noi să înțelegem dragostea Tatălui și a căutat să ne atragă la El prezentând harul Său părintesc...

Isus a venit în lume ca să ilustreze caracterul lui Dumnezeu prin propria Sa viață și a înlăturat denaturările pe care le inițiasă Satan, dezvăluind astfel slava lui Dumnezeu. Numai trăind printre oameni putea să reveleze El mila, compasiunea și dragostea Tatălui Său ceresc; căci doar prin fapte de bunăvoință putea El să prezinte harul lui Dumnezeu.” — *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 139 (12 mai)

b. Ce a cerut Isus de la Tatăl la sfârșitul misiunii Sale de pe pământ? Ioan 17:5

Ioan 17:5: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea.

„Hristos nu se roagă pentru manifestarea slavei firii umane; căci acea fire umană nu a existat în pre existența Lui. El Se roagă Tatălui Său cu privire la o slavă pe care o avea datorită unității Sale cu Dumnezeu. Rugăciunea Sa este cea a unui mijlocitor; favoarea pe care o cere El este manifestarea acelei slave divine pe care a avut-o când era una cu Dumnezeu. ‘Lasă să fie înlăturat vălul,’ spune El, ‘și lasă slava Mea să strălucească — slava pe care am avut-o la Tine înainte să fi existat lumea.’” — *The Signs of Times*, 10 mai 1899

„Această lume este doar un atom în vastul univers peste care domnește Dumnezeu, totuși această mică lume căzută — acea oaie pierdută — este mai prețioasă în ochii Lui decât cele nouăzeci și nouă care nu s-au rătăcit de la turmă. Hristos, Comandantul iubit al curților cerești, S-a coborât de pe tronul Său înalt, a pus deoparte slava pe care o avea la Tatăl, pentru a salva acea lume pierdută. Pentru acest scop, El a părăsit lumile fără păcat de sus, pe cele nouăzeci și nouă care Îl iubeau, și a venit pe acest pământ ca să fie ‘străpuns pentru păcatele noastre’ și ‘zdrobit pentru fărădelegile noastre.’ (Isaia 53:5). Dumnezeu S-a dat pe Sine în Fiul Său, ca să aibă bucuria de a primi înapoi oaia pierdută.” — *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 190, 191 (*Oaia pierdută*)

4. PREGĂTIREA SUCCESORILOR

MIERCURI, 3 SEPTEMBRIE

a. Prin asocierea cu Hristos, la ce convingere au ajuns ucenicii cu privire la cuvintele Sale? Ioan 7:17; 17:7. Care este datoria noastră astăzi?

Ioan 7:17: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine.”

Ioan 17:7: „Acum au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu vine de la Tine.”

„Cei care caută să cunoască adevărul și să înțeleagă voia lui Dumnezeu, care sunt credincioși luminii primite și zeloși în îndeplinirea datoriei zilnice, vor ajunge cu siguranță să cunoască învățătura, căci vor fi călăuziți în tot adevărul. Dumnezeu nu promite, prin acte mărețe ale providenței Sale, să-i aducă în mod irezistibil pe oameni la cunoașterea adevărului Său, atunci când ei nu-L caută și nu doresc să-L cunoască. Oamenii au puterea de a stinge Duhul lui Dumnezeu; puterea de a alege le este lăsată. Ei au libertatea de a acționa. Pot fi ascultători prin numele și harul Răscumpărătorului nostru sau pot fi neascultători și vor simți consecințele. Omul este responsabil pentru primirea sau respingerea adevărului sacru și etern. Duhul lui Dumnezeu lucrează continuu pentru convingerea sufletelor, iar acestea iau decizii pentru sau împotriva adevărului.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 3, pp. 427, 428 (*Discuții care trebuie evitate*).

**b. Ce a spus Isus Tatălui Său cu privire la credința apostolilor?
Ioan 17:8. Cum se aplică aceste cuvinte la noi astăzi?**

Ioan 17:8: „Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M-ai trimis.”

„[Ioan 17:3, 8 citate.] Iată lucrarea care ne stă înaintea: să fim reprezentanți ai lui Hristos, așa cum El a fost în lumea noastră reprezentantul Tatălui. Suntem chemați să predăm cuvintele pe care le-am primit în lecțiile lui Hristos.

...Ne aflăm în ziua antitipică a ispășirii și, pe lângă faptul că trebuie să ne smerim inimile înaintea lui Dumnezeu și să ne mărturisim păcatele, suntem chemați să folosim toate capacitățile noastre educative pentru a-i învăța pe cei cu care intrăm în contact și pentru a-i aduce, prin precept și exemplu, să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El.” — *Christian Education*, p. 157

**c. Pentru cine, în mod specific, a înălțat Isus rugăciunea Sa din Ioan 17?
Ioan 17:9, 20.**

Ioan 17:9, 20: „Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu, pentru că sunt ai Tăi ... Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.”

„[Hristos] mijlocește pentru cei mai umili, pentru cei mai apăsăți și suferinzi, pentru cei mai încercați și ispitiți.” — *Înalta noastră chemare*, p. 49 (12 februarie)

5. HRISTOS SLĂVIT PRIN UCENICII SĂI

JOI, 4 SEPTEMBRIE

a. Cum este Isus slăvit prin ucenicii Săi? Ioan 17:10, 11. Ce este necesar pentru ca această lucrare să fie îndeplinită?

Ioan 17:10-11: „Tot ce este al Meu este al Tău și ce este al Tău este al Meu – și Eu sunt proslăvit în ei. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi.”

„Hristos dorește ca ordinea cerului, planul ceresc de guvernare, armonia divină cerească, să fie reprezentate în biserica Sa de pe pământ. Astfel, în poporul Său El este slăvit. Prin ei, Soarele Neprihănirii va străluci cu o lumină neumbrită asupra lumii... Biserica, împodobită cu neprihănirea lui Hristos, este depozitara Sa, în care bogățiile milei Sale, harului și iubirii Sale urmează să fie prezentate în toată plinătatea și gloria finală. Hristos privește la poporul Său în puritatea și desăvârșirea lor ca la răsplata umilirii Sale și completarea slavei Sale—Hristos, Marele Centru, din care iradiază toată slava.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 680 (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

„Numai dacă erau uniți cu Hristos, puteau nădăjdui ucenicii să aibă puterea însoțitoare a Duhului Sfânt și cooperarea îngerilor cerului. Cu ajutorul acestor agenți divini, ei aveau să prezinte lumii un front unit și aveau să fie biruitori în lupta pe care trebuia să o poarte neîncetat împotriva puterilor întunericului. Atât timp cât aveau să continue să lucreze uniți, mesagerii cerești aveau să meargă înaintea lor, pregătind inimile pentru primirea adevărului, și mulți aveau să fie câștigați pentru Hristos. Atâta timp cât rămâneau uniți, biserica avea să înainteze ‘frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor.’ (Cântarea Cântărilor 6:10). Nimic nu putea să-i stea împotrivă. Biserica avea să înainteze din biruință în biruință, împlinindu-și glorioasa misiunea divină de a proclama Evanghelia lumii.” — *Istoria faptelor apostolilor*, pp. 90, 91 (cap. 9: *Cei șapte diaconi*).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ VINERI, 5 SEPTEMBRIE

1. Cum poate o cunoaștere personală a lui Hristos să-mi afecteze destinul?
2. În ce moduri poate fi experiența mea creștină folosită ca un instrument educațional în mâinile lui Dumnezeu?
3. Ce pot face pentru a-L slăvi pe Hristos mai deplin?
4. În ce împrejurări S-a rugat Isus ultima dată împreună cu ucenicii Săi?
5. Explicați motivele primei veniri a lui Hristos.

Hristos Se roagă pentru ucenicii Săi (2)

VERSET DE MEMORAT: „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu să fiu în ei.” (Ioan 17:26)

Recomandare pentru studiu: *Sfințirea vieții*, pp. 61–69 (cap. 8: Misiunea slujirii lui Ioan).

„Ca Mare Preot consacrat, El mijlocește pentru poporul Său. Ca păstor credincios, El își adună turma sub umbra Celui Atotputernic, într-un refugiu tare și sigur. Îl așteaptă ultima bătălie cu Satan și El merge să o întâmpine.”
— *Hristos, Lumina lumii*, p. 680 (cap. 73).

1. UNIȚI ÎN HRISTOS

DUMINICĂ, 7 SEPTEMBRIE

a. Ce aspect esențial pentru succesul bisericii menționează Isus în mod repetat în rugăciunea Sa de mijlocire? Ioan 17:11 u.p., 21–23

Ioan 17:11 u.p., 21-23: „Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi...²¹⁻²³ Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una – Eu în ei și Tu în Mine –, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.”

„[Hristos] Se roagă ca ucenicii Săi să fie una, așa cum El și Tatăl sunt una; iar această unitate a credincioșilor trebuie să fie o mărturie pentru lume că El ne-a trimis și că purtăm dovezile harului Său.” — *My Life Today*, p. 252.

„Dacă ne apropiem de Dumnezeu, fiecare în mod individual, nu vedeți care va fi rezultatul? Nu vedeți că ne vom apropia unii de alții? Nu putem să ne apropiem de Dumnezeu și să venim la aceeași cruce fără ca inimile noastre să fie unite într-o desăvârșită unitate.” — *Înalta noastră chemare*, p. 96 (31 martie).

b. Cum poate fi realizată și menținută unitatea în biserică? 1 Ioan 1:7

1 Ioan 1:7: „Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.”

„O unire a credincioșilor cu Hristos va duce în mod firesc la o unire între ei, o legătură de unitate care este cea mai durabilă pe pământ. Suntem una în Hristos, așa cum Hristos este una cu Tatăl. Creștinii sunt ramuri, și doar ramuri, în Vița cea Vie.” — *Mărturii pentru Comunitate*, vol. 5, p. 47 (*O mărturie importantă*).

2. NU SUNT DIN LUME

LUNI, 8 SEPTEMBRIE

a. Ce spune Hristos despre ucenicii Săi și lume? Ioan 17:13, 14. De ce îi persecută lumea?

Ioan 17:13-14: „Dar, acum, Eu vin la Tine și spun aceste lucruri pe când sunt încă în lume, pentru ca să aibă în ei bucuria Mea deplină. Le-am dat Cuvântul Tău, și lumea l-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.”

„Creștinii timpurii erau cu adevărat un popor deosebit. Comportamentul lor ireproșabil și credința lor neclintită erau o mustrare continuă care tulbura pacea păcătoșului. Deși puțini la număr, fără bogăție, poziție sau titluri onorifice, ei erau o groază pentru cei răi oriunde le erau cunoscute caracterul și doctrinele. De aceea erau urâți de cei nelegiuïți, așa cum Abel a fost urât de Cain cel neevlavios. Din același motiv pentru care Cain l-a omorât pe Abel, cei care încercau să scape de mustrarea Duhului Sfânt îi omorau pe poporul lui Dumnezeu. Din același motiv evreii L-au respins și răstignit pe Mântuitorul, pentru că puritatea și sfințenia caracterului Său erau o mustrare constantă pentru egoismul și corupția lor. Din zilele lui Hristos și până acum, ucenicii Săi credincioși au stârnit ura și opoziția celor care iubesc și urmează căile păcatului.” — *Tragedia veacurilor*, p. 46 (cap. 2: *Persecuțiile din primele veacuri*).

b. Care este planul lui Dumnezeu pentru copiii Săi în ceea ce privește influențele lumii? Ioan 17:15, 16

Ioan 17:15-16: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.”

„Prin propriul Său exemplu, Mântuitorul a arătat că urmașii Săi pot fi în lume, totuși fără să fie din lume. El nu a venit să ia parte la plăcerile ei înșelătoare, să fie influențat de obiceiurile ei și să urmeze practicile ei, ci ca

să facă voia Tatălui Său, să caute și să mântuiască pe cei pierduți. Cu acest scop înaintea lui, creștinul poate rămâne neîntinat în orice împrejurare. Indiferent de poziția sau condițiile lui, înalte sau umile, el va manifesta puterea adevăratei religii prin împlinirea credincioasă a datoriei.” – *Istoria faptelor apostolilor*, p. 467 (cap. 44: Casa Cezarului).

„Lumea nu are destui creștini adevărați; biserica are nevoie de ei; societatea nu se poate lipsi de ei. Rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi a fost: ‘Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.’ Isus știe că suntem în lume, expuși ispitelor ei, dar El ne iubește și ne va da harul de a birui influențele ei corupătoare. El dorește ca noi să fim desăvârșiți în caracter, pentru ca rătăcirile noastre să nu provoace diformitate morală în alții.” – *Mărturie pentru Comunitate*, vol. 5, p. 334 (*Îngăduința creștină*).

3. PUTERE ÎN ADEVĂR

MARȚI, 9 SEPTEMBRIE

a. Ce face adevărul pentru cei care îl cunosc și îl ascultă? Ioan 8:32; 17:17

Ioan 8:32: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.”

Ioan 17:17: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.”

„Primit în inimă, aluatul adevărului va regla dorințele, va curăți gândurile și va îndulci dispoziția...”

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să aibă un efect sfințitor asupra relațiilor noastre cu fiecare membru al familiei omenești. Aluatul adevărului nu va produce spiritul de rivalitate, dragostea de ambiție, dorința de a fi primul. Dragostea adevărată, născută din cer, nu este egoistă sau schimbătoare. Ea nu depinde de laudele oamenilor. Inima celui care primește harul lui Dumnezeu se revarsă de dragoste pentru Dumnezeu și pentru aceia pentru care a murit Hristos. El nu luptă pentru recunoaștere. El nu-i iubește pe ceilalți pentru că îi iubesc și îl mulțumesc, sau pentru că îi apreciază meritele, ci pentru că sunt proprietatea cumpărată a lui Hristos. Dacă motivele, cuvintele sau acțiunile lui sunt înțelese greșit sau denaturate, el nu se simte jignit, ci își urmează drumul cu statornicie. Este amabil și atent, umil în ceea ce crede despre sine, dar plin de speranță, încrezător întotdeauna în mila și dragostea lui Dumnezeu.” – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 100, 101 (cap. 7: Asemenea aluatului).

b. Cum este definit adevărul? Psalmii 119:142

Psalmii 119:142: „Dreptatea Ta este o dreptate veșnică și Legea Ta este adevărul.”

„Adevărul, așa cum este el în Isus, este ascultarea de fiecare precept al lui Iehova. Este o lucrare a inimii. Sfințirea biblică nu este acea sfințire falsă care nu cercetează Scripturile, ci se încrede în sentimente plăcute și impulsuri, în loc să caute adevărul ca pe o comoară ascunsă. Sfințirea biblică îi va conduce pe cei care o au să cunoască cerințele lui Dumnezeu și să le asculte.” — *Lift Him Up*, p. 152.

c. Cum putem fi sfințiți prin adevăr? Ioan 17:19; 16:13 (prima parte)

Ioan 17:19: „Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.”

Ioan 16:13: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul”

„Hristos a declarat că S-a sfințit pe Sine, ca și noi să fim sfințiți. El a luat asupra Sa natura noastră și a devenit un model fără cusur pentru oameni. Nu a făcut nicio greșeală, pentru ca și noi să putem deveni biruitori și să intrăm în Împărăția Lui ca biruitori. El S-a rugat ca noi să fim sfințiți prin adevăr. Ce este adevărul? El a declarat: ‘Cuvântul Tău este adevărul.’ Ucenicii Săi urmau să fie sfințiți prin ascultarea de adevăr.” — *My Life Today*, p. 252.

4. DRAGOSTE TANDRĂ CU REZULTATE VASTE 10 SEPTEMBRIE

a. Cum știm că Hristos ne-a inclus pe noi în rugăciunea Sa mijlocitoare? Ioan 17:20

Ioan 17:20: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.”

„Tot ce a fost Hristos pentru ucenici, El dorește să fie și pentru copiii Săi astăzi.” — *Calea către Hristos*, p. 75 (cap. 8: Creșterea în Hristos).

„Cei răscumpărați de Hristos sunt bijuteriile Sale, comoara Lui prețioasă și deosebită.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 309 (cap. Răsplătirea servirii).

b. Ce siguranță avem că Hristos are grijă de noi prin Duhul Sfânt astăzi? Ioan 14:16

Ioan 14:16: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.”

„Cuvintele adresate ucenicilor sunt adresate și nouă. Mângâietorul este al nostru, la fel ca și al lor. Duhul furnizează puterea care susține sufletele care se străduiesc și luptă în orice împrejurare, în mijlocul urii lumii și al conștientizării propriilor eșecuri și greșeli. În tristețe și suferință, când perspectiva pare întunecată și viitorul confuz, și ne simțim neajutorați și sin-

guri—acestea sunt momentele când, ca răspuns la rugăciunea credinței, Duhul Sfânt aduce mângâiere în inimă.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 51 (cap. 5: *Darul Duhului*).

„Ceasul celei mai mari nevoi, când descurajarea ar putea copleși sufletul, este atunci când ochiul veghetor al lui Isus vede că avem nevoie de ajutorul Său. Ceasul nevoii omului este ceasul oportunității lui Dumnezeu. Când tot sprijinul uman eșuează, atunci Isus vine în ajutorul nostru, iar prezența Lui risipește întunericul și ridică norul de întristare.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 530 (cap. *Slujitorii lui Dumnezeu*).

c. Ce dorință a manifestat Isus în favoarea poporului Său la sfârșitul rugăciunii Sale? Ioan 17:24

Ioan 17:24: „*Tată, vreau ca, acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu, fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.*”

„Înainte de punerea temeliei pământului, Tatăl și Fiul s-au unit într-un leământ pentru a răscumpăra omul, dacă va fi învins de Satan. Ei și-au strâns mâinile într-o promisiune solemnă ca Hristos să devină garantul pentru rasa umană. Această promisiune a fost împlinită de Hristos.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 834 (cap. 87: „*La Tatăl meu și Tatăl vostru*”).

5. CA SĂ CUNOAȘTEM NUMELE LUI

JOI, 11 SEPTEMBRIE

a. Cum trebuie să-L reflectăm pe Tatăl prin Hristos? Ioan 17:25, 26

Ioan 17:25-26: „*Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu să fiu în ei.*”

„Hristos Se declară pe Sine ca fiind trimis în lume ca reprezentant al Tatălui. În noblețea caracterului Său, în mila și compasiunea Sa, în dragostea și bunătatea Sa, El stă înaintea noastră ca întruparea perfecțiunii divine, imaginea lui Dumnezeu nevăzută.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 739 (*Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos*).

b. Ce țință trebuie să menținem mereu în viață? Ieremia 9:23, 24

Ieremia 9:23-24: „*Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu”, zice Domnul.*”

„Orice laudă despre meritele noastre este nepotrivită.

Porunca nu este: „Cel care se laudă, să se laude în sine”, ci în Dumnezeu...
... Nu există, deci, niciun motiv pentru ca oamenii să se laude cu ei înșiși. Fiecare binecuvântare pe care o primesc, fiecare calitate bună pe care o au, se datorează harului lui Hristos. Nimeni nu trebuie să se înalțe considerându-se înțelept sau drept...

„Cei care au cea mai profundă experiență în lucrurile lui Dumnezeu sunt cei mai departe de mândrie sau de autoexaltare. Ei au cele mai umile gânduri despre sine și cele mai înalte concepte despre gloria și excelența lui Hristos... Când avem ochii fixați pe cer și o viziune clară asupra caracterului lui Hristos, Îl vom înălța pe Dumnezeu în inimile noastre.

Pe măsură ce cineva se familiarizează cu istoria Răscumpărătorului, descoperă în sine deficiențe serioase; neasemănarea lui cu Hristos este atât de mare, încât vede necesitatea unor schimbări radicale în viața sa. În liniște, el studiază cu dorința de a deveni asemenea marelui său Model.” — *Fii și Fiice ale lui Dumnezeu*, p. 235 (16 august).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ VINERI, 12 SEPTEMBRIE

- 1. Ce putem face pentru a promova unitatea între frați?**
- 2. Cum putem beneficia de rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi?**
- 3. În ce moduri putem dezvolta o cunoaștere mai profundă a numelui lui Dumnezeu?**
- 4. Explicați expresia lui Hristos: „Ei nu sunt din lume.”**
- 5. Rezumați definițiile biblice ale „adevărului.”**

Judecarea lui Hristos

VERSET DE MEMORAT: „Atunci Isus a zis lui Petru: ‘Bagă-ți sabia în teacă. Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?’” (Ioan 18:11).

Recomandare pentru studiu: *Experiențe și viziuni*, pp. 165–168 (*Trădarea lui Hristos*).

„Momentul înfricoșător sosise—acel moment care urma să decidă destinul lumii.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 690 (cap. 74: *Ghetsimani*).

1. UN MOMENT SOLEMN

DUMINICĂ, 14 SEPTEMBRIE

a. După ce Isus Și-a încheiat rugăciunea de mijlocire, unde a mers cu ucenicii Săi și cu ce scop? Ioan 18:1; Matei 26:36

Ioan 18:1: „După ce a rostit aceste vorbe, Isus a plecat cu ucenicii Săi dincolo de pârlul Chedron, unde era o grădină, în care au intrat El și ucenicii Lui.”

Matei 26:36: „Atunci, Isus a venit cu ei într-un loc îngrădit, numit Ghetsimani, și a zis ucenicilor: „Ședeți aici până Mă voi duce acolo să Mă rog.””

b. Chemându-i pe trei dintre ucenicii Săi să-L însoțească, ce le-a cerut Domnul și de ce? Marcu 14:33, 34

Marcu 14:33-34: „A luat cu El pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și a început să Se înspăimânte și să Se mâhnească foarte tare. El le-a zis: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați!””

„Scopul [lui Satan] era să sporească nelegiuirea până la asemenea proporții, încât ispășirea să pară imposibilă, astfel încât Fiul lui Dumnezeu, care căuta să salveze o lume pierdută, să fie zdrobit sub povara blestemului păcatului. Lucrarea vrăjmașului vigilent, care îi prezenta lui Hristos proporțiile imense ale fărâdelegii, a provocat o durere atât de ascuțită, încât El a simțit că nu putea rămâne în prezența imediată a niciunei ființe omenești. Nu putea suporta ca nici măcar ucenicii Săi să fie martori la agonia Lui în timp ce contempla durerea lumii. Chiar și cei mai iubiți prieteni ai Săi nu trebuia să fie lângă El. Sabia dreptății fusese scoasă din teacă, iar mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului se odihnea asupra Înlocuitorului omului, Isus Hristos, singurul Fiu născut din Tatăl.” — *Comentariile biblice AZS* [Comentarii E. G. White], vol. 5, pp. 1102, 1103 (cap. referitor la *Matei 26*).

**a. Care este esența primei rugăciuni a lui Hristos în Ghetsimani?
Marcu 14:35, 36**

Marcu 14:35-36: „Apoi a mers puțin mai înainte, S-a aruncat la pământ și Se ruga ca, dacă este cu putință, să treacă de la El ceasul acela. El zicea: „Ava – adică ‘Tată’ –, Ție toate lucrurile Îți sunt cu putință; depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși facă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu.”

„Hristos Se afla acum într-o postură diferită de oricare alta în care mai fusese vreodată. Suferința Sa poate fi cel mai bine descrisă prin cuvintele profetului: ‘Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este tovarăș! zice Domnul oștirilor.’ (Zaharia 13:7). Ca înlocuitor și garant pentru omul păcătos, Hristos suferea sub dreptatea divină. El vedea ce înseamnă dreptatea. Până acum, El fusese mijlocitor pentru alții; acum tânjea să aibă un mijlocitor pentru Sine.

Când Hristos a simțit că unitatea Sa cu Tatăl era destrămată, S-a temut că, în natura Sa omenească, nu va putea îndura lupta ce urma cu puterile întinericului. În pustia ispitirii fusese în joc destinul rasei umane. Atunci Hristos fusese biruitor. Acum ispititorul venise pentru ultima luptă înfricoșătoare. Pentru aceasta se pregătise el în cei trei ani ai lucrării lui Hristos. Totul era în joc pentru el. Dacă eșua acum, speranța lui de a stăpâni era pierdută; împărățiile lumii urmau să devină în cele din urmă ale lui Hristos; el însuși avea să fie înfrânt și alungat. Dar dacă Hristos putea fi învins, pământul avea să devină împărăția lui Satan, iar rasa umană avea să fie pentru totdeauna sub puterea lui. Cu această perspectivă a luptei înaintea Sa, sufletul lui Hristos era cuprins de groaza despărțirii de Dumnezeu.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 686, 687 (cap. 74).

b. Revenind din rugăciunea Sa chinuitoare, în ce stare Și-a găsit Isus ucenicii? Ce mustrare le-a adresat? Marcu 14:37, 38

Marcu 14:37-38: „Și a venit la ucenici, pe care i-a găsit dormind. Și a zis lui Petru: „Simone, tu dormi? Un ceas n-ai fost în stare să veghezi? Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios.”

„Ridicându-Se cu efort dureros, S-a târât până la locul unde își lăsase însoțitorii. Dar i-a găsit adormiți. Dacă i-ar fi găsit rugându-se, ar fi fost ușurat. Dacă ar fi căutat adăpost în Dumnezeu, ca agențiile satanice să nu aibă putere asupra lor, ar fi fost mângâiat de credința lor statornică. Dar ei nu luaseră în seamă avertizarea repetată: ‘Vegheați și rugați-vă.’ La început fuseseră profund tulburați văzându-L pe Învățătorul lor, de obicei atât de calm și demn, luptând cu o durere de neînțeles. Se rugaseră când auziseră strigătele puter-

nice ale Suferindului. Nu intenționau să-L părăsească pe Domnul lor, dar păreau paralizați de o letargie pe care ar fi putut-o înlătura dacă ar fi continuat să strige către Dumnezeu. Nu înțeleseseră nevoia de a veghea și a se ruga cu stăruință pentru a putea rezista ispitei.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 688 (cap. 74)

3. DURERE PROFUNDĂ (CONTINUARE) MARTI, 16 SEPTEMBRIE

a. Care a fost a doua rugăciune a lui Hristos și ce făceau ucenicii în acel timp? Matei 26:42, 43. Ce profeție s-a împlinit atunci? Isaia 52:14

Matei 26:42, 43: „S-a depărtat a doua oară și S-a rugat, zicând: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!” S-a întors iarăși la ucenici și i-a găsit dormind; pentru că li se îngreuiaseră ochii de somn.”

Isaia 52:14: „După cum pentru mulți a fost o pricină de groază – atât de schimonosită Îl era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor.”

„Cu puțin timp înainte, Isus stătuse ca un cedru puternic, înfruntând furtuna opoziției care își revărsa mânia asupra Lui. Voințe încăpățănate și inimi pline de răutate și viclenie se străduiseră în zadar să-L încurce și să-L biruiască. El Se înfățișase în maiestatea Sa divină ca Fiul al lui Dumnezeu. Acum era ca o trestie bătută și plecată de o furtună mâniaoasă. Se apropiase de împlinirea lucrării Sale ca un biruitoare, câștigând la fiecare pas victoria asupra puterilor întunericului. Ca unul deja proslăvit, revendicase unitatea cu Dumnezeu. Cu un glas neșovăitor, își revărsase cântările de laudă. Vorbise ucenicilor Săi cu cuvinte de încurajare și tandrețe. Acum sosise ceasul puterii întunericului. Acum glasul Lui se auzea în liniștea serii, nu în tonuri de triumf, ci plin de durere omenească.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 689, 690 (cap. 74)

b. Cum a fost Fiul lui Dumnezeu mângăiat în acea oră critică? Luca 22:43 Cu ce cuvinte profetizase Isaia despre suferința și mângărierea lui Hristos? Isaia 53:11

Luca 22:43: „Atunci I s-a arătat un înger din cer, ca să-L întărească.”

Isaia 53:11: „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.”

„În această criză cumplită, când totul era în joc, când paharul misterios tremura în mâna Suferindului, cerurile s-au deschis, o lumină a strălucit în mijlocul întunericului furtunos al acelei ore de criză, și îngerul puternic care stă în prezența lui Dumnezeu, ocupând poziția din care căzuse Satan, a venit

lângă Hristos. Îngerul nu a venit să ia paharul din mâna lui Hristos, ci să-L întărească să-l bea, cu asigurarea iubirii Tatălui. A venit să dea putere Suplicantului divin-omenesc. I-a arătat cerurile deschise, spunându-l despre suferințele care vor fi salvate ca urmare a suferințelor Sale. L-a asigurat că Tatăl Său este mai mare și mai puternic decât Satan, că moartea Sa va duce la înfrângerea totală a lui Satan și că împărăția acestei lumi va fi dată sfinților Celui Preaînalt. I-a spus că va vedea rodul suferinței sufletului Său și va fi mulțumit, pentru că va vedea o mulțime din rasa umană salvată, salvată pentru veșnicie.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 693, 694 (cap. 74)

4. ISUS ESTE ARESTAT

MIERCURI, 17 SEPTEMBRIE

a. Cine a condus grupul care L-a arestat pe Isus? Ioan 18:2-5

Ioan 18:2-5: „Iuda, vânzătorul, știa și el locul acela, pentru că Isus de multe ori Se adunase acolo cu ucenicii Lui. Iuda deci a luat ceata ostașilor și pe aprozii trimiși de preoții cei mai de seamă și de farisei și a venit acolo cu felinare, cu făclii și cu arme. Isus, care știa tot ce avea să I se întâmple, a mers spre ei și le-a zis: „Pe cine căutați?” Ei I-au răspuns: „Pe Isus din Nazaret!” Isus le-a zis: „Eu sunt!” Iuda, vânzătorul, era și el cu ei.”

b. Ce s-a întâmplat cu mulțimea furioasă când Isus S-a identificat? Ioan 18:6

Ioan 18:6: „Când le-a zis Isus: „Eu sunt”, ei s-au dat înapoi și au căzut la pământ.”

„Niciun semn al agoniei recente nu era vizibil atunci când Isus a pășit înainte să-și întâmpine trădătorul. Stând în fața ucenicilor Săi, a spus: «Pe cine căutați?» Ei au răspuns: «Pe Isus din Nazaret.» Isus a zis: «Eu sunt.» În clipa în care aceste cuvinte au fost rostite, îngerul care cu puțin timp înainte îi slujise lui Isus s-a așezat între El și mulțime. O lumină divină a luminat fața Mântuitorului, iar o formă asemenea unui porumbel L-a umbrat. În prezența acestei slave divine, mulțimea ucigașă n-a putut sta în picioare nici măcar o clipă. Au dat înapoi, clătănându-se. Preoții, bătrânii, soldații și chiar Iuda au căzut la pământ ca morți.

Îngerul s-a retras, iar lumina s-a stins. Isus ar fi avut ocazia să scape, dar a rămas, calm și stăpân pe Sine. Ca unul proslăvit, El stătea în mijlocul acelei mulțimi înverșunate, acum căzute și neajutorate la picioarele Sale. Ucenicii priveau în tăcere, uimiți și cuprinși de venerație.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 694 (cap. 74)

c. Cum a influențat trădarea lui Iuda reacția mulțimii – și cum a fost interpretată greșit blândețea lui Isus de către Petru? Ioan 18:7-10; Luca 22:47-50

Ioan 18:7-10: „El i-a întrebat din nou: „Pe cine căutați?” „Pe Isus din Nazaret”, I-au zis ei. Isus a răspuns: „V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe 76

Mine, lăsați pe aceștia să se ducă.” A zis lucrul acesta ca să se împlinească vorba pe care o spusese: „N-am pierdut pe niciunul din aceia pe care Mi i-ai dat.” Simon Petru, care avea o sabie, a scos-o, a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea dreaptă. Robul acela se numea Malhu.”

Luca 22:47-50: *„Pe când grăia El încă, iată că a venit o gloată. Și cel ce se che-
ma Iuda, unul din cei doisprezece, mergea în fruntea lor. El s-a apropiat de Isus,
ca să-L sărute. Și Isus i-a zis: „Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?” Cei
ce erau cu Isus au văzut ce avea să se întâmple și au zis: „Doamne, să lovim cu
sabia?” Și unul din ei a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea dreaptă.”*

„Mulțimea a prins curaj când l-au văzut pe Iuda atingând persoana Celui
care cu puțin timp înainte fusese proslăvit în fața ochilor lor. Acum L-au apu-
cat pe Isus și au început să lege acele mâini prețioase care fuseseră mereu
folosite pentru a face bine.

Ucenicii crezuseră că Învățătorul lor nu Se va lăsa prins. Căci aceeași pu-
tere care făcuse ca mulțimea să cadă la pământ ca moartă putea să-i țină
neputincioși până ce Isus și tovarășii Săi ar fi scăpat. Au fost dezamăgiți și
indignați când au văzut că se aduceau funii ca să fie legate mâinile Celui pe
care Îl iubeau. Petru, mâniaș, a scos cu grabă sabia și a încercat să-și apere
Învățătorul, dar nu a făcut decât să taie o ureche a robului marelui preot.”
— Hristos, Lumina lumii, p. 696 (cap. 74)

5. CĂLCÂND TEASCU SINGUR

JOI, 18 SEPTEMBRIE

**a. Descrieți iubirea răbdătoare manifestată de Isus în momentul
arestării Sale. Matei 26:51–53; Luca 22:50, 51. Cum a privit cerul
acest moment?**

Matei 26:51-53: *„Și unul din cei ce erau cu Isus a întins mâna, a scos sabia,
a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea. Atunci, Isus i-a zis: „Pune-ți
sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri. Crezi că n-aș
putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de
douăsprezece legiuni de îngeri?”*

Luca 22:50-51: *„Și unul din ei a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea
dreaptă. Dar Isus a luat cuvântul și a zis: „Lăsați-i! Până aici!” Și S-a atins de
urechea omului aceuia și l-a vindecat.”*

„Ucenicii au început să nădăjduiască atunci când au văzut mulțimea cu
ciomege și săbii căzând atât de repede. Când s-au ridicat și L-au înconjurat
din nou pe Fiul lui Dumnezeu, Petru a scos sabia și a rănit un slujitor al marelui
preot, tăindu-i urechea. Isus i-a spus să-și pună sabia în teacă, zicând: «Crezi
tu că n-aș putea ruga acum pe Tatăl Meu, și El Mi-ar pune la dispoziție mai
mult de douăsprezece legiuni de îngeri?» Am văzut că, atunci când aceste

cuvinte au fost rostite, chipurile îngerilor s-au luminat de speranță. Ei doreau atunci și acolo să-și înconjoare Conducătorul și să împrăștie acea mulțime furioasă. [...] Inimile ucenicilor s-au cufundat în disperare și amarnică dezamăgire când Isus S-a lăsat dus de dușmanii Săi.

Ucenicii se temeau pentru propriile vieți și L-au părăsit cu toții și au fugit. Isus a fost lăsat singur în mâinile mulțimii ucigașe. O, ce triumf pentru Satan atunci! Și ce tristețe și durere pentru îngerii lui Dumnezeu! Multe cete de îngeri sfinți, fiecare cu un înger înalt și puternic în frunte, au fost trimiși să asiste la scenă. Ei trebuiau să consemneze fiecare insultă și cruzime aduse Fiului lui Dumnezeu și să înregistreze fiecare durere pe care avea s-o sufere Isus; căci chiar acei oameni care au luat parte la această scenă înfiorătoare o vor vedea din nou, în imagini vii.” — *Scrieri Timpurii*, pp. 167–168 (*Trădarea lui Hristos*)

b. Ce trebuie să învețe din musturarea Domnului către Petru, toți cei ce-L mărturisesc pe Hristos? Ioan 18:11; 1 Ioan 3:15

Ioan 18:11: „Isus a zis lui Petru: „Bagă-ți sabia în teacă. Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?””

1 Ioan 3:15: „Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.”

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ VINERI, 19 SEPTEMBRIE

1. Ce apel al lui Hristos către ucenici este valabil în mod special pentru mine?
2. Cum ar trebui să mă influențeze experiența Domnului în Ghetsimani?
3. Cum pot evita reacția pe care a avut-o Petru la arestarea lui Isus?
4. Care a fost cauza principală a agoniei lui Hristos?
5. Cum a reacționat mulțimea în fața slavei îngerești?

Simon Petru

VERSET DE MEMORAT: „Domnul a zis: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.” (Luca 22:31, 32).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pp. 331–336 (Îngăduința creștină).

„Prin încredere în sine a căzut Petru; și prin pocăință și umilință au fost din nou așezate picioarele lui pe o temelie sigură.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 155 (cap. 16: În templul Său)

1. CARACTERUL LUI PETRU

DUMINICĂ, 21 SEPTEMBRIE

- a. Când Simon a venit pentru prima dată la Isus, ce i-a spus Învățătorul? Ioan 1:42. Ce știm despre caracterul lui Petru înainte de convertirea sa?**

Ioan 1:42: „Și l-a adus la Isus. Isus l-a privit și i-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa” (care, tâlmăcit, înseamnă: „Petru”).”

„Privirea lui Hristos s-a oprit asupra lui [Petru], citindu-i caracterul și întreaga istorie a vieții. Firea sa impulsivă, inima sa iubitoare și plină de compasiune, ambiția și încrederea în sine, istoria căderii sale, a pocăinței, a lucrării sale și a morții ca martir — Mântuitorul le-a văzut pe toate.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 139 (cap. 12: *Isipirea lui Isus*).

„Tocmai în punctul în care se credea mai puternic, Petru era de fapt cel mai slab; și abia când și-a dat seama de slăbiciunea sa a putut înțelege el nevoia de a depinde de Hristos.” — *Idem*, p. 382 (cap. 29: *Sabatul*).

- b. În ciuda defectelor sale, ce invitație i-a făcut Isus lui Petru? Matei 4:18, 19**

Matei 4:18-19: „Pe când trecea pe lângă Marea Galileii, Isus a văzut doi frați: pe Simon, zis Petru, și pe fratele său Andrei, care aruncau o mreață în mare; căci erau pescari. El le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.”

„Isaia a fost chemat la lucrarea sa după ce a văzut sfințenia lui Dumnezeu și nevrednicia sa. Petru a primit chemarea la lucrare pentru Hristos abia după ce a fost condus la lepădare de sine și la dependență de puterea divină.”
— Idem, p. 246 (cap. 25: *Chemarea la mare*).

2. SLĂBICIUNEA LUI PETRU

LUNI, 22 SEPTEMBRIE

a. Ce fapt dovedește că Petru era supus greșelii, la fel ca orice alt om, chiar și după botezul cu Duhul Sfânt din ziua Cincizecimii? Galateni 2:11–14

Galateni 2:11-14: „Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stat împotrivă în față, căci era de osândit. În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu neamurile, dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte de teama celor tăiați împrejur. Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățarniciei lor. Când i-am văzut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chifa în fața tuturor: „Dacă tu, care ești iudeu, trăiești ca neamurile, și nu ca iudeii, cum silești pe neamuri să trăiască în felul iudeilor?””

„[Petru] a câștigat încrederea multora prin purtarea sa înțeleaptă față de convertiții dintre neamuri. Pentru o vreme a acționat în armonie cu lumina primită din cer. A reușit să învingă într-atât prejudecata naturală, încât să stea la masă împreună cu convertiții dintre păgâni. Dar când au venit din Ierusalim câțiva iudei zeloși pentru legea ceremonială, Petru și-a schimbat în mod nechibzuit purtarea față de convertiții dintre neamuri. Un număr dintre iudei ‘au fost atrași și ei de fățarnicia lor, așa că până și Barnaba a fost prins în această rătăcire.’ Această manifestare de slăbiciune din partea celor respectați și iubiți ca lideri a lăsat o impresie extrem de dureroasă în mintea credincioșilor dintre neamuri. Biserica era amenințată cu dezbinare.” — *Istoria faptelor apostolilor*, p. 198 (cap 19: *Iudei și neamuri*).

b. Ce lecție putem învăța din greșelile și reabilitarea lui Petru? Psalmii 145:14

Psalmii 145:14: „Domnul sprijină pe toți cei ce cad și îndreaptă pe cei încovoiați.”

„Petru a văzut greșeala în care căzuse și s-a grăbit să repare răul produs, pe cât i-a stat în putință. Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul de la început, a îngăduit ca Petru să manifeste această slăbiciune de caracter pentru ca apostolul încercat să înțeleagă că nu are nimic în sine cu ce să se laude. Chiar și cei mai buni oameni, dacă sunt lăsați în voia lor, vor greși în judecată. Dumnezeu a văzut de asemenea că în viitor unii aveau să fie atât de înșelați încât să pretindă pentru Petru și pentru succesorii săi prerogative înalte care aparțin numai lui Dumnezeu. Și această relatare a slăbiciunii apostolului tre-

buia să rămână ca dovadă a faptului că nu era în afara posibilității de a greși și a faptului că el nu se afla cu nimic mai presus de ceilalți apostoli.

Istoria acestei abateri de la principiile corecte stă ca un avertisment solemn pentru toți cei care ocupă poziții de încredere în lucrarea lui Dumnezeu, pentru ca ei să nu dea greș în integritate, ci să adere ferm la principii. Cu cât responsabilitățile puse asupra agentului omenesc sunt mai mari, și cu cât are oportunități mai largi de a dicta și conduce, cu atât mai mare este răul pe care îl poate face dacă nu urmează cu grijă calea Domnului și nu lucrează în armonie cu deciziile luate de corpul general al credincioșilor în sfat unit.” — Idem, pp. 198, 199 (cap. 19: *Iudei și neamuri*).

3. PETRU NU ESTE TEMELIA BISERICII MARȚI, 23 SEPTEMBRIE

a. Ce spune Isus despre temelia bisericii? Matei 16:16–19

Matei 16:16-19: „Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.””

„Adevărul pe care Petru îl mărturisise este temelia credinței credinciosului. Este ceea ce Hristos Însuși a declarat a fi viața veșnică. Dar posedarea acestei cunoștințe nu era un motiv de autoglorificare. Nu prin vreo înțelepciune sau bunătate proprie i-a fost descoperit acest lucru lui Petru. Niciodată nu poate omenirea, prin ea însăși, să ajungă la cunoașterea celor divine...

Cuvântul Petru înseamnă piatră — o piatră rostogolită. Petru nu era stânca pe care era întemeiată biserica. Porțile iadului l-au biruit când și-a tăgăduit Domnul cu blesteme și jurăminte. Biserica a fost zidită pe Cineva împotriva căruia porțile iadului nu au putut birui.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 412, 413 (cap. 45: *Umbrele crucii*).

b. La fel ca Petru, ce au declarat alți profeți și apostoli cu privire la adevărata temelie a bisericii? Isaia 28:16; 1 Corinteni 3:11; 1 Petru 2:3–6

Isaia 28:16: „De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă.”

1 Corinteni 3:11: „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos.”

1 Petru 2:3-6: „Dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul. Aproiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine.”

„În prezența lui Dumnezeu și a tuturor ființelor cerești, în prezența oștirilor nevăzute ale iadului, Hristos Și-a întemeiat biserica pe Stânca cea vie. Acea Stâncă este El Însuși — trupul Său, frânt și zdrobit pentru noi. Împotriva bisericii zidite pe această temelie, porțile iadului nu vor birui...

De șase mii de ani credința s-a zidit pe Hristos. De șase mii de ani, valurile și furtunile mâniei satanice s-au izbit de Stânca mântuirii noastre; dar ea rămâne neclintită.

Petru exprimase adevărul care este temelia credinței bisericii, iar Isus l-a onorat acum ca reprezentant al întregului trup de credincioși. El a zis: ‘Îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri.’

‘Cheile Împărăției cerurilor’ sunt cuvintele lui Hristos. Toate cuvintele Sfintei Scripturi sunt ale Lui și sunt incluse aici. Aceste cuvinte au puterea de a deschide și de a închide cerul.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 413 (cap. 45: *Umbrele crucii*).

4. CĂDEREA ȘI REABILITAREA LUI PETRU

24 SEPTEMBRIE

a. Explicați cel mai mare defect de caracter al lui Petru. Marcu 14:27–29

Marcu 14:27-29: „Isus le-a zis: „În noaptea aceasta, toți veți avea un prilej de poticnire, pentru că este scris: ‘Voi bate Păstorul, și oile vor fi risipite.’ Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galileea.” Petru i-a zis: „Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea.”

„Pentru fiecare dintre clasele reprezentate de fariseu și vameș există o lecție în istoria apostolului Petru. La începutul uceniciei sale, Petru se credea puternic. Ca și fariseul, în propria sa părere, el nu era ‘ca ceilalți oameni’... Petru nu-și cunoștea pericolul. Încrederea în sine l-a înșelat. Se credea capabil să înfrunte ispita; dar în doar câteva ore, a venit testul, și cu blesteme și jurăminte și-a tăgăduit Domnul.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 152 (Cap. 13: *Doi închinători*)

b. Cum a procedat Isus cu acest ucenic semeț? Luca 22:31, 32

Luca 22:31-32: „Domnul a zis: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.”

„Când cântatul cocoșului i-a amintit de cuvintele lui Hristos, surprins și șocat de ceea ce tocmai făcuse, s-a întors și s-a uitat la Învățătorul său. În acel moment, Hristos s-a uitat la Petru, iar sub acea privire îndurerată, în care se împleteau compasiunea și dragostea, Petru s-a înțeles pe sine. A ieșit și a plâns cu amar. Acea privire a lui Hristos i-a frânt inima. Petru ajunsese la punctul de cotitură, și s-a pocăit amarnic de păcatul său. Era asemenea vameșului prin zdrobirea inimii și pocăința sa, și asemenea lui a găsit milă. Privirea lui Hristos l-a asigurat de iertare.

Acum încrederea în sine dispăruse. Niciodată nu au mai fost repetate vechile afirmații lăudăroase.” — *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 152–154 (cap. 13: *Doi închinători*).

c. După învierea Sa, ce l-a întrebat Isus pe Petru? Ioan 21:15–17 De ce i-a repetat Isus întrebarea de trei ori — și cum a răspuns Petru? Luca 22:31, 32

Ioan 21:15-17: „După ce au prânzit, Isus a zis lui Simon Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” „Da, Doamne”, l-a răspuns Petru, „știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște mieluşei Mei.” l-a zis a doua oară: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” „Da, Doamne”, l-a răspuns Petru, „știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște oițele Mele.” A treia oară i-a zis Isus: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară: „Mă iubești?” Și l-a răspuns: „Doamne, Tu toate le știi, știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște oile Mele!”

Luca 22:31-32: „Domnul a zis: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.””

„[Petru] îl dezonorase pe Hristos și atrăsese asupra lui neîncrederea fraților săi. Ei credeau că nu va mai fi primit să ocupe poziția de dinainte printre ei, și el însuși simțea că își compromisese încrederea primită. Înainte de a fi chemat din nou la lucrarea apostolică, trebuia să dea dovadă, în fața tuturor, de pocăința sa. Fără aceasta, păcatul său, deși regretat, ar fi putut distruge influența sa ca slujitor al lui Hristos. Mântuitorul i-a dat ocazia de a recâștiga încrederea fraților săi și, pe cât posibil, de a înlătura reproșul pe care îl adusese asupra Evangheliei.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 811 (cap. 85: *Din nou la mare*).

5. CONFIRMAREA ÎN SLUJIRE

JOI, 25 SEPTEMBRIE

a. Numește câteva caracteristici esențiale ale uceniciei. Coloseni 1:10, 11; 3:12–14. Ce putem învăța din modul în care Hristos a lucrat cu Petru?

Coloseni 1:10-11: „Pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-l fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu, întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare cu bucurie,”

Coloseni 3:12-14: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.”

„Evanghelia nu face niciun compromis cu răul. Ea nu poate scuza păcatul. Păcatele ascunse trebuie mărturisite în taină lui Dumnezeu; dar pentru păcatele publice, este necesară o mărturisire publică. Reproșul păcatului ucenicului este aruncat asupra lui Hristos. El îl face pe Satan să triumfe și pe sufletele șovăielnice să se poticnească. Dovedind pocăință, ucenicul, pe cât îi stă în putere, trebuie să îndepărteze acest reproș.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 811 (cap. 85: *Din nou la mare*).

„Felul în care Mântuitorul a lucrat cu Petru a fost o lecție pentru el și pentru frații săi. I-a învățat să întâmpine cu răbdare, simpatie și dragoste iertătoare pe cel care greșește. Deși Petru îl tăgăduise pe Domnul său, dragostea pe care Isus o purta pentru el nu a șovăit niciodată. Tocmai o asemenea dragoste ar trebui să o simtă sub-păstorul pentru oile și mieluseii încredințați grijii sale. Amintindu-și propria slăbiciune și cădere, Petru trebuia să-și păstorească turma la fel de blând cum îl tratase Hristos pe el.

Întrebarea pe care Hristos i-a pus-o lui Petru a fost semnificativă. El a menționat o singură condiție a uceniciei și slujirii: ‘Mă iubești tu?’ a spus El. Aceasta este calificarea esențială. Chiar dacă Petru ar fi posedat toate celelalte calități, fără dragostea pentru Hristos nu putea fi un păstor credincios al turmei Domnului. Cunoștințele, bunăvoința, elocvența, recunoștința și zelul sunt toate de ajutor în lucrarea bună; dar fără dragostea lui Isus în inimă, lucrarea slujitorului creștin este un eșec.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 815 (cap. 85).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ VINERI, 26 SEPTEMBRIE

1. În ce fel aș putea, asemenea lui Petru, să îmi judec greșit propriul caracter?
2. Cum pot evita defectul de caracter manifestat de Petru?
3. Ce lecții pot învăța din căderea și reabilitarea lui Petru?
4. După învierea lui Hristos, de ce a fost necesar ca El să-i pună lui Petru o întrebare directă în fața fraților săi — și ce ar trebui să învățăm din aceasta?
5. Explică temelia pe care Hristos a clădit biserica Sa și identifică „cheile împărăției cerurilor”.

Sugestii pentru ora de studiu din Sabat, după amiază: **Istoria Faptelor Apostolilor**

Iulie – Istoria Faptelor Apostolilor

- 5 – cap. 30: Chemarea la o treaptă mai înaltă (prima parte)
 12 – cap. 30: Chemarea la o treaptă mai înaltă (a doua parte)
 19 – cap. 31: Ascultarea soliei (prima parte)
 26 – cap. 31: Ascultarea soliei (a doua parte)

August – Istoria Faptelor Apostolilor

- 2 – cap. 32: O biserică darnică (prima parte)
 9 – cap. 32: O biserică darnică (a doua parte)
 16 – cap. 33: Lucrând în condiții dificile (prima parte)
 23 – cap. 33: Lucrând în condiții dificile (a doua parte)
 30 – cap. 34: O slujire consacrată (prima parte)

Septembrie – Istoria Faptelor Apostolilor

- 6 – cap. 34: O slujire consacrată (a doua parte)
 13 – cap. 35: Mântuirea peste iudei (prima parte)
 20 – cap. 35: Mântuirea peste iudei (a doua parte)
 27 – cap. 36: Apostazia din Galatia

Apusul soarelui pentru diferite zone ale țării:

IULIE	B	CT	IS	SV	MS	CJ	SM	AR
4	21:03	20:52	21:08	21:15	21:17	21:22	21:30	21:29
11	21:00	20:49	21:04	21:12	21:14	21:19	21:26	21:26
18	20:55	20:44	20:59	21:06	21:08	21:13	21:20	21:20
25	20:49	20:38	20:51	20:59	21:01	21:06	21:13	21:13

AUG.	B	CT	IS	SV	MS	CJ	SM	AR
1	20:41	20:30	20:43	20:49	20:52	20:57	21:04	21:05
8	20:31	20:20	20:32	20:39	20:42	20:47	20:53	20:55
15	20:21	20:11	20:21	20:27	20:31	20:36	20:41	20:44
22	20:09	19:59	20:08	20:15	20:19	20:23	20:29	20:32
29	19:57	19:47	19:55	20:01	20:06	20:10	20:15	20:19

SEPT.	B	CT	IS	SV	MS	CJ	SM	AR
5	19:45	19:34	19:42	19:47	19:53	19:57	20:01	20:06
12	19:32	19:21	19:28	19:33	19:39	19:43	19:47	19:52
19	19:19	19:08	19:13	19:19	19:25	19:29	19:32	19:38
26	19:05	18:55	18:59	19:04	19:11	19:15	19:18	19:24

Darul Sabatului Întâi

Sabat, 5 Iulie

BISERICA ARUE DIN TAHITI

Cât de important este ca această insulă îndepărtată din Oceanul Pacific să aibă un far pentru Dumnezeu (vezi p. 4)

Sabat, 2 august

DEPARTAMENTUL DE EDUCAȚIE AL C.G.

Misionarii tineri eficienți trebuie să fie bine pregătiți. Să continuăm să pregătim curriculum-ul lor (vezi p. 29)

Sabat, 6 Septembrie

O ȘCOALĂ ÎN MAHOKO, RWANDA

Protejarea și educarea copiilor pentru a fi misionari credincioși pentru Domnul (vezi p. 60).

2025

IUL. - SEPT.

Vol. 101, Nr. 3

Lecții Biblice pentru Sabat

Secțiunea Adulți

PARTEA A TREIA

***Evanghelia* după Ioan**

Rămânând în Hristos, suntem întăriți să ne bucurăm
și să suferim de dragul Lui.